VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2010. gada 15. jūnijā *

Lieta T-177/07

Mediaset SpA, Milāna (Itālija), ko pārstāv K. Adamantopuls [*K. Adamantopoulos*], Dž. Rossi [*G. Rossi*], E. Petrici [*E. Petritsi*] un A. Nukara [*A. Nucara*], advokāti, D. O'Kīfs [*D. O'Keeffe*] un P. Boila [*P. Boyle*], *solicitors*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv B. Martenčuks [*B. Martenczuk*], Dž. Konte [*G. Conte*] un E. Rigīni [*E. Righini*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — angļu.

ko atbalsta

Sky Italia Srl, Roma (Itālija), ko sākotnēji pārstāvēja F. E. Gonsaless Diass [*F. E. González Díaz*] un D. Džerards [*D. Gerard*], pēc tam F. E. Gonsaless Diass, advokāti,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2007. gada 24. janvāra Lēmumu 2007/374/EK par valsts atbalstu C 52/2005 (ex NN 88/2005, ex CP 101/2004), ko īstenojusi Itālijas Republika ciparu dekodētāju subsidētai pirkšanai (OV L 147, 1. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente) un S. Soldevila Fragoso [*S. Soldevila Fragoso*],

sekretāre K. Poheca [*K. Pocheć*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 3. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 2003. gada 24. decembra *legge nº 350 — Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato* (*legge finanziaria 2004*) (Likums Nr. 350 par valsts budžeta vienam vai vairākiem gadiem izstrādāšanas noteikumiem, turpmāk tekstā — "2004. gada finanšu likums") 4. panta 1. punktā ir noteikts:

"2004. gadā katram apraides pakalpojuma lietotājam, kurš ir izpildījis savas saistības — samaksājis attiecīgo abonēšanas maksu par esošo gadu — un kurš pērk vai nomā ierīci, kas brīvi pieejamā veidā [*free-to-air*] un bez maksas lietotājam vai satura nodrošinātājam ļauj uztvert televīzijas signālus, ko pārraida, izmantojot zemes ciparu tehnoloģiju (T-DVB/C-DVB), un izmantot tā rezultātā nodrošināto interaktivitāti, pienākas valsts subsīdija EUR 150 apmērā. Subsīdiju piešķir EUR 110 miljonu tēriņu robežās."

2 2004. gada 30. decembra *legge nº 311 — Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato* (*legge finanziaria 2005*) (Likums Nr. 311 par valsts budžeta vienam vai vairākiem gadiem izstrādāšanas noteikumiem, turpmāk tekstā — "2005. gada finanšu likums") 1. panta 211. punktā bija paredzēts refinansēt šo attiecīgo pasākumu ar tādu pašu tēriņu ierobežojumu EUR 110 miljonu apmērā, bet subsīdija par dekodētāju tika samazināta līdz EUR 70.

3 Minētās shēmas darbība beidzās 2005. gada 1. decembrī.

4 Itālija sāka televīzijas signāla ciparošanas procesu ar 2001. gada 20. marta *legge n° 66 — Conversione in legge, con modificazioni, del decreto-legge 23 gennaio 2001, n° 5, recante disposizioni urgenti per il differimento di termini in materia di trasmissioni radiotelevisive analogiche e digitali, nonché per il risanamento di impianti radiotelevisivi* [Likums Nr. 66, ar kuru par likumu ar grozījumiem pārvērš 2001. gada 23. janvāra dekrētlikumu Nr. 5, kurā ir paredzēti ārkārtas noteikumi analogās un ciparu apraides, kā arī apraides ierīču atjaunošanas termiņu atlikšanai], kurā noteikts, ka pārslēgšana uz ciparu televīziju jāpabeidz un pārraide analogajā režīmā galīgi jāizslēdz līdz 2006. gada decembrim. Šajā ziņā minētā likuma 2.a panta 5. punktā ir noteikts:

"Līdz 2006. gada beigām ir jānodrošina, ka programmu pārraide televīzijā un masu mediju pakalpojumu zemes frekvencē veikšana notiek, tikai izmantojot ciparu tehnoloģiju."

5 Analogās pārraides izbeigšanai paredzētais termiņš turpmāk tika atlikts divas reizes: pirmajā — līdz 2008. gadam, otrajā — līdz 2012. gada 30. novembrim.

6 *Centro Europa 7 Srl* 2004. gada 11. maijā iesniedza sūdzību Eiropas Kopienu Komisijai par subsīdiju, ko saskaņā ar 2004. gada finanšu likuma 4. panta 1. punktu Itālijas Republika piešķīra noteiktu zemes ciparu dekodētāju iegādei. *Centro Europa 7* 2005. gada 10. februāra vēstulē sniedza Komisijai citu informāciju un apgalvoja, ka 2005. gada finanšu likuma 1. panta 211. punktā Itālijas valdība paredzēja refinansēt attiecīgo pasākumu.

7 2005. gada 3. maijā arī *Sky Italia Srl* iesniedza sūdzību par tiem pašiem 2004. gada finanšu likuma un 2005. gada finanšu likuma noteikumiem.

8 Komisija 2005. gada 21. decembrī paziņoja Itālijas Republikai par savu lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto oficiālo izmeklēšanas procedūru (OV 2006, C 118, 10. lpp.; turpmāk tekstā — "lēmums par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu") attiecībā uz 2004. gada finanšu likuma 4. panta 1. punktu un 2005. gada finanšu likuma 1. panta 211. punktu (turpmāk tekstā kopā — "attiecīgais pasākums"). Šajā lēmumā tā aicināja ieinteresētos lietas dalībniekus tai iesniegt savus apsvērumus par minēto pasākumu.

9 Komisija 2007. gada 24. janvārī pieņēma Lēmumu 2007/374/EK par valsts atbalstu C 52/2005 (ex NN 88/2005, ex CP 101/2004), ko īstenojusi Itālijas Republika ciparu dekodētāju subsidētai pirkšanai (OV L 147, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums").

10 Vispirms Komisija norādīja, ka, tā kā attiecīgais pasākums paredzēja, ka Itālijas Republika piešķir subsīdiju par noteiktu zemes ciparu dekodētāju iegādi 2004. un 2005. gadā, tas ir valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, kas sniegts zemes ciparu dekodētājiem, kuri piedāvā maksas televīzijas pakalpojumus, tostarp "programmaksu" pakalpojumus, kā arī kabeļoperatoriem, kuri sniedz maksas ciparu televīzijas pakalpojumus.

11 Turpinājumā Komisija uzskatīja, ka attiecīgajam pasākumam nav piemērojama neviena no EKL 87. panta 3. punktā paredzētajām atkāpēm. It īpaši tā izslēdza iespēju piemērot EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktā paredzēto atkāpi, jo, pat ja pāreja no analogās televīzijas apraides uz ciparu televīzijas apraidi ir kopīgo interešu mērķis, attiecīgais pasākums nav samērīgs ar šo mērķi un nevar novērst lieku konkurences izkropļošanu. Šis secinājums tostarp ir balstīts uz to, ka attiecīgais pasākums nebija tehnoloģiski neitrāls, jo tas neattiecās uz ciparu satelītdekodētājiem. Tomēr Komisija uzskatīja, ka, ja attiecīgo pasākumu uzskatītu par atbalstu dekodētāju ražotājiem, tam varētu piemērot EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktā paredzēto atkāpi. Proti, pirmkārt, tas veicina tehnoloģijas attīstību labākas darbības dekodētāju veidā ar visiem ražotājiem pieejamiem standartiem, otrkārt, visi ražotāji, kas piedāvā šāda veida dekodētājus, tostarp ražotāji, kas atrodas citās dalībvalstīs, var saņemt finansējumu,

visbeidzot pieprasījuma pēc dekodētājiem veicināšana pēc attiecīgā pasākuma ir neizbēgama ietekme jebkurai, pat tehnoloģiski visneitrālākajai valsts politikai, kas atbalsta ciparošanu.

12 Tādējādi Komisija noteica pienākumu atgūt atbalstus, kas pārskaitīti, piemērojot attiecīgo pasākumu, un atzīti par nesaderīgiem ar kopējo tirgu un kas tika piešķirti nelikumīgi. Šajā sakarā Komisija sniedza dažas norādes par atbalstu summas aprēķināšanas noteikumiem.

13 Apstrīdētā lēmuma rezolutīvās daļas teksts ir šāds:

"*1. pants*

Shēma, ko Itālijas Republika ir nelikumīgi īstenojusi zemes ciparu apraidītājiem, kas piedāvā maksas televīzijas pakalpojumus, un maksas kabeļtelevīzijas operatoriem, ir valsts atbalsts, kas nav saderīgs ar kopējo tirgu.

2. pants

1. Itālijas Republika veic visus nepieciešamos pasākumus, lai no saņēmējiem atgūtu 1. pantā noteikto atbalstu.

2. Atgūšana veicama nekavējoties un saskaņā ar valsts tiesību aktos noteikto kārtību, ja tie pieļauj lēmuma tūlītēju un efektīvu īstenošanu. Atgūstamās summas ietver procentus no dienas, kurā atbalsts bija saņēmēju rīcībā, līdz tā atgūšanas dienai.

3. Saskaņā ar 2. punktu atgūstamos procentus aprēķina atbilstīgi kārtībai, kas noteikta 9. un 11. pantā Komisijas 2004. gada 21. aprīļa Regulā (EK) Nr. 794/2004, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 659/1999, ar kuru nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL 88.] panta piemērošanai [OV L 140, 1. lpp.].

3. pants

Itālijas Republika divu mēnešu laikā pēc šī lēmuma paziņošanas informē Komisiju par pasākumiem, kas veikti tā izpildei. Tā sniegs šo informāciju, izmantojot šim lēmumam pievienoto anketu.

Itālijas Republika pirmajā daļā minētajā laika posmā iesniedz dokumentus, kas sniedz pierādījumus, ka ir uzsākts atgūšanas process pret nelikumīgi piešķirtā un nesaderīgā atbalsta saņēmējiem.

4. pants

Šis lēmums ir adresēts Itālijas Republikai."

14 Ar 2007. gada 24. janvāra Lēmumu C(2006) 6630, galīgā redakcija, Komisija par nesaderīgiem ar kopējo tirgu atzina atbalstus, ko saskaņā ar 2005. gada 23. decembra *legge n° 266 — Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato* (*legge finanziaria 2006*) (Likums Nr. 266 par valsts budžeta vienam vai vairākiem gadiem izstrādāšanas noteikumiem, turpmāk tekstā — "2006. gada finanšu likums") Itālijas Republika piešķīra ciparu dekodētāju ar atvērtu standartu lietojumprogrammu saskarnei iegādei 2006. gadā (turpmāk tekstā — "lēmums par 2006. gadu"). Atšķirībā no apstrīdētā lēmuma lēmumā par 2006. gadu attiecīgās subsīdijas tika uzskatītas par "tehnoloģiski neitrālām", jo tās varēja tikt piešķirtas visu ciparu platformu (zemes, kabeļa un satelītu) dekodētājiem, ja tie ir interaktīvi un sadarbspējīgi, proti, ja runa ir par "atvērtiem" dekodētājiem, tiem pretstatot tā saucamos "patentētos" dekodētājus.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

15 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 23. maijā, prasītāja *Mediaset SpA*, kas ir zemes ciparu apraidītāja, cēla prasību par apstrīdēto lēmumu.

16 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 5. septembrī, *Sky Italia* lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā Komisijas atbalstam. Ar 2008. gada 10. janvāra rīkojumu Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs atļāva šo iestāšanos.

17 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai [agrāk — Pirmās instances tiesa] ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai segt tiesāšanās izdevumus.

18 Komisijas, ko atbalsta *Sky Italia*, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par prasības pieteikuma A.8. pielikuma pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

19 Komisija, ko atbalsta *Sky Italia*, uzskata, ka prasības pieteikuma A.8. pielikums ar nosaukumu "Itālijas apraidīšanas nozare: īss vēsturisko, tiesisko un tirgus apstākļu kopsavilkums" (turpmāk tekstā — "A.8. pielikums"), kā arī jebkura atsauce uz to ir jāatzīst par nepieņemamu un ka Vispārējai tiesai nav jāņem vērā tā saturs. Proti, A.8. pielikumā esot izklāstīti vairāki faktiskie un tiesiskie argumenti un apsvērumi, kas nav iekļauti prasības pieteikumā. Tādēļ minētais pielikums un prasības pieteikumā iekļautās atsauces uz to esot pretrunā Tiesas Statūtu 21. panta 1. punktā, kā arī Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punktā paredzētajam pienākumam, atbilstoši kuram pašā prasības pieteikuma tekstā ietver strīda priekšmetu un izvirzītos pamatus.

20 Prasītāja norāda, ka visi izvirzītie prasības pamati ir izklāstīti prasības pieteikumā, tādēļ Komisijas iebildei par A.8. pielikuma un atsauču uz minēto pielikumu nepieņemamību neesot nedz nozīmes, nedz pamatojuma.

Vispārējās tiesas vērtējums

21 Vispirms Vispārējā tiesa norāda, ka prasības pieteikumā ir izdarītas piecas atsauces uz A.8. pielikumu, proti, pirmkārt, 11. un 109. punktā un, otrkārt, 57., 94. un 115. zemsvītras piezīmē.

22 Attiecībā uz pirmo atsauci prasības pieteikuma 11. punktā ir jānorāda, ka tā atrodas otrās sadaļas "Faktiskie apstākļi" ievada daļā pirms trešās sadaļas "Atcelšanas pamati". Šīs atsauces uz A.8. pielikumu mērķis ir sniegt Vispārējai tiesai izklāstu par tiesību normām un tirgus apstākļiem, kādos ir jāizvērtē attiecīgais pasākums.

23 Līdz ar to attiecībā uz šo pirmo atsauci Komisija nevar pārmest prasītājai, ka tā ir atsaukusies uz A.8. pielikumu.

24 Attiecībā uz četrām pēdējām atsaucēm, kas savukārt iekļautas trešajā sadaļā "Atcelšanas pamati", ir jāatgādina, ka, lai arī atsevišķos punktos prasības pieteikums var tikt pamatots un papildināts ar atsaucēm uz tā pielikumos iekļauto dokumentu fragmentiem,

pielikumi ir izmantojami vienīgi pierādījumu iegūšanas un tehniskos nolūkos (Pirmās instances tiesas 1997. gada 7. novembra spriedums lietā T-84/96 *Cipeke*/Komisija, *Recueil*, II-2081. lpp., 34. punkts). Tādējādi ar pielikumiem nevar papildināt pamatu, kas prasības pieteikumā ir izklāstīts kopsavilkuma veidā, norādot tajā iebildumus vai argumentus, kuri nav iekļauti prasības pieteikumā. Prasītājam prasības pieteikumā ir jānorāda precīzi iebildumi, par kuriem Pirmās instances tiesai ir lūgts lemt, kā arī vismaz kopsavilkuma veidā ir jānorāda tiesību un faktiskie apstākļi, ar kuriem šie iebildumi ir pamatoti (Tiesas 1992. gada 31. marta spriedums lietā C-52/90 Komisija/Dānija, *Recueil*, I-2187. lpp., 17. punkts; Pirmās instances tiesas 1993. gada 28. aprīļa rīkojums lietā T-85/92 *De Hoe*/Komisija, *Recueil*, II-523. lpp., 20. punkts, un Pirmās instances tiesas 2007. gada 30. janvāra spriedums lietā T-340/03 *France Télécom*/Komisija, Krājums, II-107. lpp., 167. punkts).

25 Šajā gadījumā Vispārējā tiesa konstatē, ka no prasītājas procesuālajiem rakstiem izriet, ka četras pēdējās atsauces ir paredzētas, lai ilustrētu argumentus, kuri ir izklāstīti izvirzīto pamatu pamatojumam.

26 Tādējādi 57. zemsvītras piezīme ilustrē apgalvojumu, ka "obligāta ciparošana ir uzskatāma par zemes apraidītāju un prasītājas pienākumu, kas nav uzlikts uzņēmumiem, kuri darbojas, izmantojot citas apraides platformas".

27 Tāpat 94. zemsvītras piezīme ilustrē apgalvojumu, ka "subsīdija kompensē izmaksas, kas ir saistītas ar tāda likumā konkrēti noteiktā pienākuma izpildi, kas attiecas tikai uz zemes platformu".

28 Turklāt attiecībā uz atsauci 109. punktā ir skaidri norādīts, ka "no [A.8. pielikuma] izriet, ka apraidītājiem analogā veidā netiek sniegtas pat mazākās priekšrocības — ne frekvenču, ne tirgus līmenī".

29 Visbeidzot 115. zemsvītras piezīme ilustrē apgalvojumu, ka "attiecīgais pasākums ir samērīgs, jo tas attiecas tikai uz sadarbspējas un interaktivitātes papildu izmaksām, kā arī uz izmaksām, kas prasītājai tieši radās, izpildot likumā tai tieši uzliktos pienākumus".

30 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, pretēji Komisijas apgalvotajam, atsauces uz A.8. pielikumu četros pēdējos gadījumos ir paredzētas, lai pamatotu prasītājas procesuālajos rakstos izklāstītos argumentus. Turklāt Vispārējā tiesa konstatē, ka savos procesuālajos rakstos prasītāja nav kopsavilkuma veidā izklāstījusi pamatus vai argumentus, kurus tā tālāk paskaidroja A.8. pielikumā.

31 Tādējādi Komisija kļūdaini apgalvo, ka A.8. pielikums ir uzskatāms par nepieņemamu un ka Vispārējai tiesai tas nav jāņem vērā. Līdz ar to Komisijas pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par prasības pieteikuma pielikumu, kas nav iztulkoti tiesvedības valodā, pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

32 Komisija norāda, ka vairākus prasības pieteikuma pielikumus, proti, A.1., A.2., A.3., A.4., A.7., A.11., A.12. un A.13. pielikumu, prasītāja iesniedza tikai itāļu valodā, lai

arī saskaņā ar Reglamenta 35. panta 3. punktu tiem līdzās bija jānosūta tulkojums tiesvedības valodā.

33 Prasītāja atbild, ka tā iesniegs attiecīgos prasības pieteikuma pielikumus tiesvedības valodā saskaņā ar Reglamenta 35. panta 3. punktu, ja Vispārējā tiesa to pieprasīs.

Vispārējās tiesas vērtējums

34 Reglamenta 35. panta 3. punkta pirmajā līdz trešajā daļā ir paredzēts:

"Tiesvedības valodu izmanto lietas dalībnieku procesuālajos rakstos un mutvārdu paskaidrojumos, un pievienotajos dokumentos, kā arī Pirmās instances tiesas sēžu protokolos un nolēmumos.

Visiem iesniegtajiem vai pievienotajiem dokumentiem, kas sastādīti kādā citā valodā, jāpievieno tulkojums tiesvedības valodā.

Attiecībā uz gariem dokumentiem var iesniegt izrakstu tulkojumus. Tomēr Pirmās instances tiesa pēc savas ierosmes vai lietas dalībnieka pieteikuma jebkurā laikā var lūgt iesniegt pilnu vai pilnīgāku tulkojumu."

35 Turklāt Vispārējās tiesas kancelejas instrukciju (OV 2007, L 232, 1. lpp.) 7. panta 5. punkta otrajā daļā ir paredzēts:

"Ja dokumentiem vai pielikumiem, kas pievienoti procesuālajam rakstam vai aktam, nav pievienots tulkojums tiesvedības valodā, kanceleja lūdz, lai attiecīgais lietas dalībnieks to iesniedz, ja šis tulkojums ir vajadzīgs labai tiesvedības norisei."

36 Šajā gadījumā vispirms ir jāteic, ka Komisija nav skaidri lūgusi, lai Vispārējā tiesa pieprasītu no prasītājas A.1., A.2., A.3., A.4., A.7., A.11., A.12. un A.13. pielikuma tulkojumu tiesvedības valodā. Proti, Komisija, iekļaudama iebildumu raksta 15. zemsvītras piezīmē norādi, vienkārši minēja, ka prasītāja iesniedza minētos prasības pieteikuma pielikumus tikai itāļu valodā bez pievienota tulkojuma tiesvedības valodā.

37 Turklāt, pretēji Komisijas apgalvotajam, ņemot vērā Reglamenta un Kancelejas instrukciju noteikumu mērķi, ir jāuzskata, ka, ja lietas dalībnieks to nepieprasa, tad kancelejai tas ir jānodrošina tikai tad, ja tulkojums tiesvedības valodā ir vajadzīgs labai tiesvedības norisei (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 18. septembra spriedumu lietā T-29/01 *Puente Martín*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-157. un II-833. lpp., 40. punkts).

38 Šajā gadījumā, tā kā lietas dalībnieki nav to lūguši, Vispārējā tiesa neuzskatīja par vajadzīgu pieprasīt A.1., A.2., A.3., A.4., A.7., A.11., A.12. un A.13. pielikuma tulkojumu tiesvedības valodā šādu iemeslu dēļ. Pirmkārt, A.1. līdz A.4. pielikums tika nosūtīts, izpildot procesuālās prasības, lai identificētu lietas, kā arī to pārstāvjus. Otrkārt, A.7. pielikums ir dokuments, kas ir šīs prasības atcelt tiesību aktu priekšmets. Tomēr pēc šīs prasības celšanas šis dokuments, kas publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā*

Vēstnesī, tika iztulkots visās Savienības oficiālajās valodās, tostarp tiesvedības valodā. Treškārt, A.11., A.12. un A.13. pielikumā ir iekļauti attiecīgo valstu tiesību noteikumi. Tomēr apstrīdētā lēmuma preambulas 7., 6. un 10. apsvērumā ir atspoguļota šo noteikumu būtība, pat citāti *in extenso*, kas ļauj pieņemt, ka šā lēmuma autors var saprast saturu.

39 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Komisija kļūdaini pārmet prasītājai, ka tā nav iesniegusi A.1., A.2., A.3., A.4., A.7., A.11., A.12. un A.13. pielikuma tulkojumu tiesvedības valodā.

Par pamatiem

40 Savas prasības pamatojumā prasītāja prasības pieteikumā izvirza četrus pamatus attiecīgi par, pirmkārt, EKL 87. panta 1. punkta pārkāpumu, otrkārt, acīmredzamu kļūdu vērtējumā un acīmredzamu kļūdu tiesību piemērošanā, izvērtējot attiecīgā pasākuma atbilstību EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktam, treškārt, EKL 253. panta pārkāpumu, un, ceturtkārt, Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL 88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 14. panta, kā arī tiesiskās paļāvības un tiesiskās drošības principu pārkāpumu.

41 Tiesas sēdē prasītāja izvirzīja pamatu, kas būtībā attiecas uz to, ka Komisija esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nosakot 2004. gada finanšu likuma 4. panta 1. punkta piemērošanas jomu.

42 Vispirms ir jāizvērtē šā pēdējā pamata pieņemamība un tad ir jāspriež par prasības pieteikumā izvirzīto četru pamatu pamatotību.

Par pamata, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nosakot 2004. gada finanšu likuma 4. panta 1. punkta piemērošanas jomu, pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

43 Tiesas sēdē prasītāja skaidri apstrīdēja to, ka saskaņā ar 2004. gada finanšu likuma 4. panta 1. punktu attiecīgais pasākums nav piemērojams ciparu satelītapraidītājiem. Atbildot uz Vispārējās tiesas lūgumu precizēt, kādā rakstveida procesa posmā tā bija izvirzījusi šo iebildumu, tā atbildēja, atsaucoties uz atbildes raksta uz repliku 69. un nākamajiem punktiem, kā arī uz 76. punktu.

44 Vispārējās tiesas aicinātas izteikt apsvērumus par šo prasītājas iebildumu, Komisija un *Sky Italia* tiesas sēdē apgalvoja, ka, tā kā šis pamats tika izvirzīts novēloti, tas ir atzīstams par nepieņemamu.

Vispārējās tiesas vērtējums

45 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu, ko skata kopā ar 48. panta 2. punktu, prasības pieteikumā ir jāietver strīda priekšmets, kā arī kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem un tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.

46 Šajā gadījumā, kā izriet no prasītājas tiesas sēdē izdarītajiem paziņojumiem, tā nav izvirzījusi šo pamatu prasības pieteikumā, bet gan atbildes rakstā uz repliku. Turklāt prasītāja neapgalvo, ka minētais pamats būtu balstīts uz tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.

47 Tādējādi saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta noteikumiem, kas minēti šā sprieduma 45. punktā, pamats par to, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nosakot 2004. gada finanšu likuma 4. panta 1. punkta piemērošanas jomu, ir jānoraida kā nepieņemams.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz EKL 87. panta 1. punkta pārkāpumu

48 Pirmais pamats attiecas uz to, ka Komisija esot pārkāpusi EKL 87. panta 1. punktu, secinādama, ka attiecīgais pasākums ir valsts atbalsts minētā panta izpratnē. Šis pamats ir iedalāms četrās daļās, kas ir saistītas attiecīgi, pirmkārt, ar netiešā saņēmēja jēdzienu, otrkārt, ar ekonomiskas priekšrocības neesamību, treškārt, ar to, ka attiecīgajam pasākumam nav selektīva rakstura, un visbeidzot, ceturtkārt, ar konkurences izkropļojumu neesamību.

Par pirmā pamata otro daļu, kas attiecas uz ekonomiskas priekšrocības neesamību

— Lietas dalībnieku argumenti

49 Pirmkārt, prasītāja uzskata, ka attiecīgais pasākums tai nesniedz nekādu tādu ekonomisku priekšrocību kā tirdzniecības iespēju radīšanu. Proti, Komisija apstrīdētajā lēmumā esot kļūdaini un bez jebkādiem pierādījumiem apgalvojusi, ka šis pasākums ir ļāvis apraidītājiem izvairīties no to izmaksu segšanas, kas ir saistītas ar dekodētāju subsidēšanu — tirdzniecības praksi, ko tā esot kļūdaini kvalificējusi kā tirgū plaši izplatītu. Pēc prasītājas domām, šis apgalvojums ir precīzs tikai attiecībā uz abonēšanas televīzijas operatoriem to stabilo līgumisko attiecību dēļ, kuras tie ir izveidojuši ar saviem abonētājiem. Ja nav šādu stabilu līgumisko attiecību, zemes ciparu televīzijas apraidītājiem neesot nekādas intereses subsidēt tādu dekodētāju iegādi, kas nodrošina

sadarbspēju. Proti, tādējādi tie sevi pakļautu parazitēšanas riskam tādā nozīmē, ka arī to konkurenti izmantotu subsīdiju. Attiecīgais pasākums bija paredzēts drīzāk to patērētāju labumam, kuri var iegādāties atvērtas tehnoloģijas dekodētājus.

50 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka attiecīgais pasākums tai nesniedz nekādu priekšrocību tādā ziņā, ka tai būtu vieglāk ienākt maksas televīzijas tirgū vai izveidot audienci. Šajā ziņā tā apstrīd, ka attiecīgais pasākums tai būtu ļāvis izveidot audienci maksas televīzijai vai ar nelielām izmaksām piekļūt maksas televīzijas tirgum. Vispirms patērētāju izvēli nosakot drīzāk raidīto programmu kvalitāte un īpašības, nevis dekodētāju cena. Turklāt attiecīgā pasākuma sniegtās priekšrocības varot baudīt jebkurš zemes ciparu operators, pat iespējamais. Visbeidzot pārslēgšanas uz ciparu televīziju laikā attiecīgais pasākums nodrošinot un garantējot visiem pieejamā un bezmaksas analogās televīzijas modeļa saglabāšanu.

51 Turklāt Komisija neesot ņēmusi vērā prasītājas investīcijas, ko tā veikusi ciparošanas nolūkā, lai tāpat segtu maksas televīzijas pakalpojumu palaišanas izmaksas. Tāpat prasītāja apgalvo, ka Komisijas minētās priekšrocības būtu varējis saņemt jebkurš maksas televīzijas zemes ciparu apraidītājs, tostarp nākotnes jaunie konkurenti tirgū, un ka šīs sekas ir neatņemama sastāvdaļa jebkuram ciparu televīzijas labā veiktam pasākumam, ieskaitot tehnoloģiski visneitrālāko.

52 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka subsīdija atbilst papildu izmaksām par sadarbspējīgiem un interaktīviem dekodētājiem, ko turklāt Komisija esot atzinusi apstrīdētā lēmuma preambulas 85. apsvērumā.

53 Prasītāja apgalvo, ka *Sky Italia* izklāstītie argumenti par apgalvotajām priekšrocībām, ko tā esot saņēmusi, proti, "bezriska" piekļuve jaunam tirgum, valsts iestāžu sniegtais atbalsts tirdzniecībai un piekļuve kapitālam ar samazinātiem izdevumiem, ir jāatzīst par nepieņemamiem vai katrā ziņā ir jānoraida kā nepamatoti.

54 Komisija, ko atbalsta *Sky Italia*, lūdz šo daļu noraidīt.

— Vispārējās tiesas vērtējums

55 Vispirms, lai spriestu par pirmā pamata otrās daļas, kā arī šā pamata pārējo trīs daļu pamatotību, ir jāizvērtē 2004. gada finanšu likuma 4. panta 1. punkta un 2005. gada finanšu likuma 1. panta 211. punkta piemērojamība, lai noteiktu, vai attiecīgo pasākumu var izmantot gan zemes ciparu platforma, gan satelītu ciparu platforma.

56 Šajā sakarā ir jāatzīst, ka saskaņā ar 2004. gada finanšu likuma 4. panta 1. punkta pirmo teikumu katram apraides pakalpojuma lietotājam, kurš ir izpildījis savas saistības — samaksājis attiecīgo abonēšanas maksu par esošo gadu — un kurš pērk vai nomā ierīci, kas brīvi pieejamā veidā [*free-to-air*] un bez maksas lietotājam vai satura nodrošinātājam ļauj uztvert televīzijas signālus, ko pārraida, izmantojot zemes ciparu tehnoloģiju, un izmantot tā rezultātā nodrošināto interaktivitāti, pienākas valsts subsīdija EUR 150 apmērā (2005. gada finanšu likumā samazināta līdz EUR 70).

57 Ņemot vērā minētos noteikumus, ir jāatzīst, — kā apstrīdētā lēmuma preambulas 7. apsvērumā pamatoti uzskatīja Komisija — ka, lai varētu izmantot attiecīgo pasākumu, ir vienlaicīgi jāizpilda vairāki nosacījumi, tostarp par ierīces, kas ļauj uztvert zemes ciparu televīzijas signālus, ko pārraida, izmantojot zemes ciparu tehnoloģiju, iegādāšanos vai nomāšanu.

58 Turklāt Vispārējā tiesa norāda, ka prasības pieteikuma 122. punktā prasītāja skaidri pārmeta Komisijai divu lēmumu, proti, apstrīdētā lēmuma un lēmuma par 2006. gadu pieņemšanu, kas esot pretrunīgi attiecībā uz attiecīgā pasākuma un pasākuma, kas paredzēts 2006. gada finanšu likumā, saderību ar kopējo tirgu, lai arī, pēc tās domām, tie tika veikti būtībā salīdzināmos faktiskos apstākļos. Šā iebilduma pamatojumam tā apgalvo, ka vienīgais iemesls, kādēļ Komisijas secinājumi par nesaderību, kas izdarīti apstrīdētajā lēmumā, turpinājumā tika atspēkoti lēmumā par 2006. gadu, bija tas, ka Itālijas likumdevējs iekļāva noteikumus, lai skaidri iekļautu satelītu apraidītājus.

59 Tādējādi no prasības pieteikuma 122. punkta izriet, ka prasītāja neapstrīd, ka, pieņemot 2006. gada finanšu likumu, likumdevējs galu galā uzskatīja par vajadzīgu skaidri iekļaut satelītu apraidītājus noteikumos, kas nosaka attiecīgā pasākuma piemērošanas jomu.

60 No iepriekš minētajiem konstatējumiem izriet, ka attiecīgo pasākumu acīmredzot nevarēja izmantot patērētāji, kuri nolēma iegādāties vai nomāt ierīci, kas ļauj uztvert tikai satelītu ciparu televīzijas signālus. Tādēļ minētais pasākums neatbilst tehnoloģiju neitralitātes prasībai, ko noteikusi Komisija attiecībā uz atbalsta pasākumiem ciparu televīzijas tirgū.

61 Galvenokārt ir jāteic, ka, pretēji prasītājas apgalvotajam, jautājumam par to, vai tad, ja nebūtu attiecīgā pasākuma, apraidītājiem būtu bijis noteikti jāfinansē dekodētāju iegāde, nav nozīmes, izvērtējot minētā pasākuma kvalificēšanu kā valsts atbalstu.

62 Proti, šajā ziņā ir svarīgi zināt, vai dekodētāju subsidēšana radīja priekšrocību tādiem zemes apraidītājiem kā prasītāja. Šajā ziņā ir jāteic, ka Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 82.–95. apsvērumā detalizēti izklāstīja visus iemeslus, kādēļ attiecīgais atbalsta pasākums, tāsprāt, ir ekonomiska priekšrocība zemes apraidītājiem. Šajā ziņā tā it īpaši un pamatoti norādīja, ka audiences paplašināšana ir televīzijas programmu apraidītāju būtiska komercdarbības daļa. Turklāt Vispārējā tiesa piebilst, ka Komisija ir izskaidrojusi iemeslus, kādēļ tā pamatoti uzskatīja, ka attiecīgais atbalsta pasākums, pirmkārt, rosināja patērētājus pāriet no analogā režīma uz zemes ciparu režīmu, samazinot izmaksas, kas zemes ciparu televīzijas apraidītājiem būtu jāsedz, un, otrkārt, ļāva šiem pašiem apraidītājiem preču zīmju reputācijas un klientu uzticības ziņā nostiprināt savu esošo stāvokli tirgū, salīdzinot ar jauniem konkurentiem.

63 Šā paša iemesla dēļ ir jānoraida prasītājas arguments, saskaņā ar kuru zemes apraidītājiem neesot nekādas intereses subsidēt dekodētājus, jo tie sevi pakļautu parazitēšanas riskam tādā nozīmē, ka arī to konkurenti izmantotu subsīdiju. Katrā ziņā tas, ka prasītāja bauda priekšrocības, kas izriet no subsīdijas, kopā ar citiem apraidītājiem, nenozīmē, ka attiecīgais pasākums tai nesniedz priekšrocības.

64 Tāpat tas, ka attiecīgais pasākums ir ļoti izdevīgs patērētājiem, ņemot vērā, ka tas sarežģītāku dekodētāju cenu samazina līdz pamata dekodētāju cenas līmenim, nekādi

neietekmē to, ka minētais pasākums sniedz priekšrocības arī zemes apraidītājiem un kabeļoperatoriem.

65 Attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru televīzijas skatītāju izvēli nosakot drīzāk raidīto programmu īpašības, nevis dekodētāju cena, Vispārējā tiesa uzskata, ka, lai arī šīs īpašības var ietekmēt televīzijas skatītāju izvēli, tomēr dekodētāju cena ir noteicošais faktors, kuru televīzijas skatītāji ņem vērā, izdarot šo izvēli. Šajā gadījumā subsīdija, kas tieši piešķirta patērētājiem, automātiski izraisīja tās ierīces pirkšanas vai nomas cenas samazināšanos, kura ļauj uztvert zemes ciparu televīzijas signālus. Tomēr šāds cenas samazinājums var ietekmēt to patērētāju izvēli, kas pievērš uzmanību izmaksām.

66 Attiecībā uz argumentu, atbilstoši kuram ciparošanas laikā attiecīgais pasākums garantējot televīzijas modeļa vispārējā un bezmaksas rakstura saglabāšanu, ir jāteic, ka šis apstāklis neļauj apstrīdēt to, ka attiecīgais pasākums ir kvalificēts kā valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē. Šāds apstāklis turklāt varētu būt aspekts, kas būtu jāņem vērā, izvērtējot attiecīgā pasākuma atbilstību tirgum saskaņā ar EKL 87. panta 3. punktu.

67 Šā paša iemesla dēļ ir jānoraida prasītājas arguments, saskaņā ar kuru bija vajadzīga subsīdija, ņemot vērā, ka parastos konkurences apstākļos tā brīvprātīgi nesegtu papildu izmaksas, kas vajadzīgas sadarbspējīgu dekodētāju iegādei.

68 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, pat nespriežot par *Sky Italia* izvirzīto argumentu pieņemamību un pamatotību, Komisija pamatoti uzskatīja, ka

attiecīgais pasākums ir ļāvis zemes ciparu apraidītājiem un kabeļoperatoriem, tostarp prasītājai, saņemt priekšrocības EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, salīdzinājumā ar satelītu apraidītājiem, un ka tādēļ pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par pirmā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz netieša saņēmēja jēdzienu

— Lietas dalībnieku argumenti

69 Prasītāja apgalvo, ka Komisija, pamatojoties uz Tiesas 2000. gada 19. septembra spriedumu lietā C-156/98 Vācija/Komisija (*Recueil*, I-6857. lpp.) un 2002. gada 13. jūnija spriedumu lietā C-382/99 Nīderlande/Komisija (*Recueil*, I-5163. lpp.), ir kļūdaini uzskatījusi, ka attiecīgais pasākums, kura tiešie tiesību saņēmēji ir galapatērētāji, iekļauj priekšrocību EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, kuru netieši gūst arī daži uzņēmēji.

70 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka šiem diviem spriedumiem nav nozīmes šajā gadījumā. Proti, netiešo saņēmēju reglamentācijai būtu jāatšķiras, ja tieša priekšrocība tiek piešķirta individuāliem patērētājiem, nevis uzņēmumiem. Ņemot vērā, ka tiešie un pirmie attiecīgā pasākuma tiesību saņēmēji neveic saimniecisko darbību, minētais pasākums jau no sākuma esot izslēgts no EKL 87. panta 1. punkta piemērošanas jomas.

71 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka nav skaidrs, kādēļ Komisija patvaļīgi nolēma ierobežot netiešo saņēmēju jēdzienu, lai iekļautu tikai zemes ciparu apraidītājus un kabeļoperatorus, kuri piedāvā maksas televīzijas pakalpojumus. Tā it īpaši apgalvo, ka zemes ciparu apraidītāji un kabeļoperatori parasti arī var netieši izmantot attiecīgo pasākumu. Turklāt prasītāja apgalvo, ka Komisija patvaļīgi izslēdza dekodētāju ražotājus no attiecīgā pasākuma tiesību saņēmēju kategorijas.

72 Replikas stadijā prasītāja precizēja, ka tā neapstrīd iespēju, ka valsts atbalstam var būt netiešie saņēmēji, bet gan apstrīd, ka apstrīdētajā lēmumā būtu izpildīti netiešo saņēmēju jēdziena piemērošanas nosacījumi.

73 Pirmkārt, Komisija apgalvo, ka EKL 87. panta 1. punktā nav nekādu prasību attiecībā uz veidu, kādā atbalsts ir jāpiešķir. Otrkārt, EKL 87. panta 2. punkta a) apakšpunkta noteikumi būtu bijuši pilnīgi lieki, ja, kā apgalvo prasītāja, atbalsti, kas pirmām kārtām ir piešķirti patērētājiem, nekad nevarētu tikt uzskatīti par valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē. Treškārt, prasītājas viedoklis esot pretrunā iepriekš 69. punktā minētajam spriedumam lietā Nīderlande/Komisija, kurā ir apstiprināts, ka tiešais saņēmējs — tāpat kā netiešais saņēmējs — var tikt uzskatīts par valsts atbalsta saņēmēju EKL 87. panta 1. punkta izpratnē. Ceturtkārt, Komisija apgalvo, ka, ja būtu jāpieņem prasītājas argumentācija, atbilstoši kurai atbalsti patērētajiem nekad nevarot tikt uzskatīti par valsts atbalstu, noteikumi par valsts atbalstiem viegli varētu tikt apieti, piešķirot patērētājiem subsīdijas ar nosacījumu, ka ir jāiegādājas konkrētas preces vai pakalpojumi. Piektkārt, Komisija apstrīd prasītājas apgalvojumu, atbilstoši kuram tā esot patvaļīgi izvēlējusies ierobežot netiešo saņēmēju jēdzienu un to attiecināt tikai uz zemes apraidītājiem un kabeļoperatoriem, kas piedāvā maksas televīzijas pakalpojumus.

— Vispārējās tiesas vērtējums

74 Lietas dalībnieki neapstrīd, ka attiecīgais pasākums tieši nepiešķir priekšrocības tādiem ciparu televīzijas tirgus dalībniekiem kā prasītāja.

75 Tomēr ir jāatgādina, ka EKL 87. pantā ir aizliegti atbalsti, ko piešķir valsts vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem, neatkarīgi no tā, vai ar atbalstu saistītās priekšrocības tiek piešķirtas tieši vai netieši. Tādējādi judikatūrā ir pieļauts, ka priekšrocība, kas ir tiešā veidā piešķirta konkrētām fiziskām vai juridiskām personām, kuras ne vienmēr ir uzņēmumi, var būt netieša priekšrocība un attiecīgi valsts atbalsts citām fiziskām vai juridiskām personām, kuras ir uzņēmumi (Pirmās instances tiesas 2009. gada 4. marta spriedums lietā T-424/05 Itālija/Komisija, Krājumā nav publicēts, 108. punkts).

76 Prasītājas pieņēmums, atbilstoši kuram patērētājiem piešķirtā subsīdija nevar tikt kvalificēta kā valsts atbalsts uzņēmējiem, kuri piedāvā patēriņa preces vai pakalpojumus, tāpat ir pretrunā EKL 87. panta 2. punkta a) apakšpunktam, atbilstoši kuram sociāls atbalsts, ko piešķir individuāliem patērētājiem ar noteikumu, ka to piešķir bez diskriminācijas attiecībā uz konkrēto ražojumu izcelsmi, ir saderīgs ar kopējo tirgu. Proti, kā apgalvo Komisija, ja prasītājas pieņēmums būtu apstiprināms, minētais noteikums būtu lieks.

77 Visbeidzot prasītājas pārmetums par to, ka neesot skaidrs, kādēļ Komisija ierobežoja netiešo saņēmēju jēdzienu, to attiecinot tikai uz zemes ciparu apraidītājiem un kabeļoperatoriem, kuri piedāvā maksas televīzijas pakalpojumus, ir jānoraida kā

neefektīvs. Proti, pieņemot, — kā apgalvo prasītāja — ka Komisijai bija jāuzskata, ka visi zemes ciparu apraidītāji un kabeļoperatori var netieši izmantot attiecīgo pasākumu, ir jāatzīst, ka tas nekādi nemaina faktu, — kā norādīts iepriekš 55.–60. punktā — ka attiecīgo pasākumu nevar izmantot satelītu apraidītāji.

78 Šā paša iemesla dēļ kā neefektīvs ir jānoraida iebildums par to, ka Komisija esot patvaļīgi izslēgusi dekodētāju ražotājus no attiecīgā pasākuma tiesību saņēmēju kategorijas.

79 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Komisija ir pamatoti kvalificējusi prasītāju kā attiecīgā pasākuma tiesību netiešu saņēmēju. Tādēļ pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par pirmā pamata trešo daļu, kas attiecas uz to, ka attiecīgajam pasākumam neesot selektīva rakstura

— Lietas dalībnieku argumenti

80 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatīdama, ka attiecīgais pasākums ir selektīvs tā it kā diskriminējoša rakstura dēļ. Proti, Komisija esot sajaukusi selektivitātes un apgalvotās diskriminācijas jēdzienu, tādējādi tā neesot pienācīgi pierādījusi, ka ir izpildīts selektivitātes kritērijs.

81 Komisija apgalvo, ka šo prasītājas apgalvojumu nepamato neviens pierādījums. Priekšrocības, ko attiecīgais pasākums piešķir zemes ciparu apraidītājiem, kā arī maksas televīzijas kabeļoperatoriem, selektīvo raksturu pierādot tas, ka neviens cits

uzņēmums — un it īpaši satelītu apraidītāji — to nevar izmantot. Līdz ar to arī pirmā pamata trešā daļa nav pamatota.

— Vispārējās tiesas vērtējums

82 Vispirms ir jānorāda, ka tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas aicinājumu izskaidrot argumentus, kas izklāstīti pirmā pamata trešās daļas pamatojumam, prasītāja norādīja, ka atšķirībā no selektīvā rakstura, kas ir būtisks faktors pasākuma kvalificēšanai valsts atbalstu kategorijā EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, diskriminācija nav pārņemta šajā minētajā pantā. Prasītāja piebilda, ka Komisija jaucot diskrimināciju un selektīvo raksturu un ka, apgalvodama, ka pastāv diskriminācija, tā nebija tehnoloģiski neitrāla.

83 Ir jāatgādina, ka atbilstoši Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam prasības pieteikumā ietver strīda priekšmetu, kā arī kopsavilkumu par izvirzītajiem pamatiem. Saskaņā ar judikatūru šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai ļautu atbildētājam sagatavoties savai aizstāvībai un Pirmās instances tiesai pieņemt nolēmumu par prasību — attiecīgā gadījumā — bez papildu informācijas tās pamatojumam (Pirmās instances tiesas 1996. gada 18. septembra spriedums lietā T-387/94 *Asia Motor France* u.c./Komisija, *Recueil*, II-961. lpp., 106. punkts, un 1998. gada 29. janvāra spriedums lietā T-113/96 *Dubois et Fils*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-125. lpp., 29. punkts). Tiesiskās drošības un pareizas tiesvedības nodrošināšanai, lai prasība būtu pieņemama, būtiskākajiem faktiskajiem un tiesību apstākļiem, uz kuriem balstās prasība, kaut vai kopsavilkuma veidā, bet konsekventi un saprotami, ir jāizriet no paša prasības pieteikuma teksta (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2000. gada 25. jūlija rīkojumu lietā T-110/98 *RJB Mining*/Komisija, *Recueil*, II-2971. lpp., 23. punkts un

tajā minētā judikatūra; Pirmās instances tiesas 2003. gada 10. aprīļa spriedumu lietā T-195/00 *Travelex Global and Financial Services* un *Interpayment Services*/Komisija, *Recueil*, II-1677. lpp., 26. punkts).

84 Šajā gadījumā argumenti, ko prasītāja izklāstīja pirmā pamata trešās daļas pamatojumam — gan savos procesuālajos rakstos, gan tiesas sēdē —, neatbilst skaidrības un precizitātes prasībām, kas paredzētas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā. Proti, prasītāja nevienā brīdī neizskaidro, kādā veidā tas, ka atbalsts ir piemērojams diskriminējoši — tādā nozīmē, — kā šā sprieduma 57. un 60. punktā saistībā ar attiecīgo pasākumu konstatēja Vispārējā tiesa — ka to var izmantot tikai dažas uzņēmumu kategorijas, neļauj uzskatīt, ka tam ir selektīvs raksturs EKL 87. panta 1. punkta izpratnē.

85 Tādējādi pirmā pamata trešā daļa ir jānoraida kā nepieņemama.

Par pirmā pamata ceturto daļu, kas attiecas uz konkurences izkropļojumu neesamību

— Lietas dalībnieku argumenti

86 Kā pirmo argumentu prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, secinādama, ka attiecīgais pasākums nepamatoti izkropļo konkurenci kopējā tirgū.

87 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka katrs satelīta apraidītājs, ieskaitot *Sky Italia*, tāpat var saņemt subsīdiju, piedāvājot "jauktos" dekodētājus, proti, dekodētājus, kas vienlaicīgi ir zemes un satelītu dekodētāji. Tādējādi subsīdija segtu papildu izmaksas, kas ir saistītas ar tādas tehnoloģijas iekļaušanu, kas vajadzīga, lai uztvertu zemes televīziju. Katrā ziņā tas, ka *Sky Italia* rezultāti attiecīgajā tirgū ir palikuši nevainojami, pierādot, ka subsīdijas nav būtiski ietekmējušas tās stāvokli.

88 Otrkārt, izvērtējot, vai nav izkropļota konkurence, esot jāņem vērā, ka pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā — " PVN") likme, kas ir piemērojama satelīta pārraides platformām, ir izdevīgāka nekā zemes pārraides platformām piemērojamā. Tādējādi attiecīgais pasākums kompensētu ekonomisko priekšrocību, ko zemes pārraides platformām piešķir samazinātas PVN likmes piemērošana. Lai pamatotu šo argumentu, prasītāja atsaucas uz sūdzību par Kopienu tiesību pārkāpumu un uz citu sūdzību par valsts atbalstu, kas abas Komisijai iesniegtas 2007. gada 13. martā. Prasītāja aicina Vispārējo tiesu noraidīt kā nepieņemamu iebildi par nepieņemamību, ko izvirzīja *Sky Italia* attiecībā uz argumentu par nodokļu priekšrocību, ko gūstot satelītu apraidītāji, jo Komisija, kuras atbalstam iestājās *Sky Italia*, pati nav izvirzījusi šo iebildumu.

89 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka, nosakot konkurences ierobežojumus satelītu platformai, attiecīgais pasākums tieši otrādi ļaujot attīstīt konkurenci. Turklāt attiecīgais pasākums ļaujot patērētajiem par tādu pašu cenu iegūt dekodētājus, kas ļauj piekļūt daudz dāsnākam piedāvājumam. Visbeidzot tādu tehnoloģiju izslēgšana, kas ir īpašumtiesību priekšmets, esot tāda kopīgo interešu mērķa neatņemam sastāvdaļa, kas ir vērsts uz atvērto standartu veicināšanu, un neizkropļojot konkurenci. Vienīgais veids, kādā tiekot izkropļota konkurence starp satelītu un zemes platformām, esot tas, ka zemes apraidītājiem tiek radīti nelabvēlīgāki apstākļi *Sky Italia* izvēles dēļ — liegt trešām personām piekļuvi savai kodēšanas tehnoloģijai.

90 Ceturtkārt, prasītāja pārmet Komisijai, ka tā pieņēmusi divus lēmumus, proti, apstrīdēto lēmumu un lēmumu par 2006. gadu, kas esot pretrunīgi attiecībā uz to, vai attiecīgais pasākums un pasākums, kas ir paredzēts 2006. gada finanšu likumā, ir saderīgs ar kopējo tirgu, lai arī tie tika pieņemti lielākoties salīdzināmos apstākļos. Šā argumenta pamatojumam tā apgalvo, ka vienīgais iemesls, kādēļ secinājums par nesaderību, ko Komisija izdarīja apstrīdētajā lēmumā, vēlāk tika atspēkots lēmumā par 2006. gadu, ir tas, ka Itālijas likumdevējs iekļāva noteikumus, lai konkrēti iekļautu satelītu apraidītājus.

91 Piektkārt, replikas stadijā prasītāja, pamatojoties uz Komisijas 2007. gada 25. septembra Lēmumu C(2007) 4286, galīgā redakcija, par atbalstu (N 103/2007) ciparu dekodētāju iegādei un antenu pielāgošanai Sorijas [*Soria*] provincē (turpmāk tekstā — "Sorijas lēmums"), tāpat pārmet Komisijai, ka tā esot patvaļīgi pieņēmusi apstrīdēto lēmumu. Proti, tā norāda, ka Sorijas lēmuma 16. punktā Komisija attiecīgo pasākumu atzina par saderīgu ar kopējo tirgu tādēļ, ka tika saglabāta tehnoloģiju neitralitāte, jo "subsidētie dekodētāji var ļaut uztvert radio apraides signālus ne tikai ar zemes ciparu televīzijas tehnoloģiju palīdzību (TNT), bet arī ar kabeļu, satelītu un/vai interneta palīdzību". Prasītāja uzskata, ka Sorijas lēmumā minētais pasākums paredzēja, ka to var izmantot ar nosacījumu, ka TNT dekodētāji ir interaktīvi un sadarbspējīgi, tādējādi, ka tie var uztvert arī citu platformu signālus kā šajā gadījumā.

92 Kā otro argumentu prasītāja apgalvo, ka ar attiecīgo pasākumu netiek pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes pret ciparu apraidītājiem princips. Proti, atšķirīgo attieksmi pret ciparu platformām pamatojot tas, ka tās atrodas atšķirīgās situācijās. Katrā ziņā iespējamais šā principa pārkāpums esot objektīvi pamatots, ņemot vērā attiecīgā tirgus patiesās īpašības tajā laikā un atvērto standartu veicināšanu. Pēc prasītājas domām, satelītu platforma nav skaidri iekļauta tieši tādēļ, ka nepastāvēja šāda veida piedāvājums, kas būtu balstīts uz atvērto standartu, un arī nebija ne mazākās iespējas, ka šāds

piedāvājums parādīsies īsajā laika posmā, kad attiecīgais pasākums bija piemērojams. Turklāt prasītāja apgalvo, ka satelītu televīzijas tirgu raksturo tas, ka pastāv uzņēmums, proti, *Sky Italia*, kuram faktiski ir monopols, kas varēja kavēt piekļuvi tirgum. Visbeidzot tā norāda, ka pēc grozījumiem, kas izdarīti ar 2006. gada finanšu likumu, lai ļautu subsidēt visus sadarbspējīgos dekodētājus, *Sky Italia* nav saglabājusi dekodētājus, kam varētu būt piemērojama subsīdija.

93 Kā trešo argumentu prasītāja apgalvo, ka, tā kā apstrīdētais lēmums skaidri neatbild uz jautājumu par to, vai problēma, kuras dēļ attiecīgais pasākums ir atzīts par nesaderīgu, bija saistīta ar tehnoloģisko neitralitāti vai ar apgalvoto piekļuvi attiecīgajam tirgum ar zemākām izmaksām, Komisija esot pārkāpusi tiesiskās drošības principu. Šā argumenta pamatojumam prasītāja atsaucas arī uz saistībā ar ceturto pamatu izklāstītajiem argumentiem.

94 Komisija, ko atbalsta *Sky Italia*, apgalvo, pirmkārt, ka prasītāja nav iesniegusi pierādījumus par acīmredzamo kļūdu vērtējumā, ko tā esot pieļāvusi, secināda ma, ka attiecīgais pasākums izkropļo konkurenci, sniedzot priekšrocības zemes ciparu apraidītājiem. Otrkārt, prasītāja kļūdaini apgalvojot, ka atšķirīgo attieksmi pret ciparu platformām pamato tas, ka tās atrodas atšķirīgās situācijās. Tāpat prasītāja kļūdaini norādot, ka brīdī, kad tika pieņemts attiecīgais pasākums, nepastāvēja satelītu piedāvājums, kas būtu balstīts uz atvērtu standartu. Treškārt, apstrīdētajā lēmumā Komisija attiecīgo pasākumu esot atzinusi par nesaderīgu tādēļ, ka ar to netika ievērots tehnoloģiskās neitralitātes princips. Līdz ar to tā esot apstiprinājusi savu konstanto nostāju, atbilstoši kurai valsts atbalstu, kas piešķirti ciparošanai, saderība ar kopējo tirgu ir pakļauta nosacījumam, ka tiek ievērots tehnoloģiskās neitralitātes princips.

— Vispārējās tiesas vērtējums

95 Pirmkārt, attiecībā uz argumentu, atbilstoši kuram *Sky Italia* varēja izmantot attiecīgo pasākumu, piedāvājot "hibrīdus" dekodētājus, ir jāteic, ka šāds arguments pasvītro minētā pasākuma selektīvo raksturu. Proti, lai tādi satelītu apraidītāji kā *Sky Italia* varētu piedāvāt "hibrīdus" dekodētājus, tiem būtu jāsedz papildu izdevumi, kas, iekļauti pārdošanas cenā patērētājiem, labākajā gadījumā tiktu kompensēti ar attiecīgo pasākumu, kuru izmanto šie patērētāji. Tādējādi satelītu apraidītāji atrastos nelabvēlīgākā stāvoklī, salīdzinot ar zemes apraidītājiem un kabeļoperatoriem, jo tiem nav jāiekļauj nekādi papildu izdevumi dekodētāju pārdošanas cenā patērētājiem, kas izmanto attiecīgo pasākumu. Tādēļ arguments ir jānoraida kā nepamatots.

96 Turklāt nav nozīmes tam, ka pēc grozījumiem, kas izdarīti ar 2006. gada finanšu likumu, lai ļautu subsidēt visus sadarbspējīgos dekodētājus, *Sky Italia* nav atteikusies no patentētās tehnoloģijas dekodētājiem, lai pielāgotu dekodētājus, kuriem varētu piešķirt subsīdiju. Proti, kā Komisija apgalvoja apstrīdētā lēmuma preambulas 110. apsvērumā, nav izslēdzams, ka runa ir par stratēģiju, kas varētu būt atkarīga no daudziem faktoriem, piemēram, no uzņēmuma iepriekšējiem ieguldījumiem vai no izvēles sagaidīt Komisijas lēmumu par šī jaunā pasākuma saderību.

97 Otrkārt, attiecībā uz argumentu, atbilstoši kuram konkurences ierobežojumu noteikšana satelītu platformai radot priekšrocības konkurencei, Vispārējā tiesa uzskata, ka šā argumenta pamatā esošajos apsvērumos prasītāja atzīst, ka starp zemes un satelītu platformām pastāv konkurence un ka attiecīgais pasākums šo konkurenci ietekmē.

98 Turklāt attiecībā uz prasītājas argumentiem par atšķirīgajiem apstākļiem, kas izkropļo konkurenci satelītu platformu labā, ir jāatzīst, ka šādiem argumentiem nav nozīmes, izvērtējot, vai savukārt attiecīgais pasākums izkropļo vai draud izkropļot konkurenci attiecīgajā tirgū.

99 Treškārt, prasītājas apgalvojums, ka apstrīdētais lēmums un lēmums par 2006. gadu tika pieņemti salīdzināmos apstākļos, ir acīmredzami neprecīzs. Proti, kā Vispārējā tiesa konstatēja šā sprieduma 57. un 60. punktā, satelītdekodētājiem nav piemērojams attiecīgais pasākums. Turpretī, kā izriet no prasības pieteikuma 122. punkta, 2006. gada finanšu likums ir piemērojams arī satelītdekodētājiem.

100 Ceturtkārt, Vispārējā tiesa uzskata, ka arguments, kurš attiecas uz apstrīdētā lēmuma patvaļīgo raksturu, ņemot vērā Sorijas lēmumu, un atbilstoši kuram Sorijas lēmumā paredzētā pasākuma piemērošanas nosacījumi bija tādi paši kā attiecīgais pasākums, nav veiksmīgs.

101 Protams, formulējums, ko Komisija izmantoja Sorijas lēmuma 16. punktā un kas minēts šā sprieduma 91. punktā, varēja likt prasītājai kļūdīties attiecībā uz minētajā lēmumā paredzētā pasākuma piemērošanas jomu.

102 Tomēr ir jāatzīst, — kā apgalvoja Komisija — ka gan Sorijas lēmuma preambulas 58. apsvēruma formulējums, gan atbildes raksta uz repliku pielikumā nosūtītās vēstules saturs ļauj novērst jebkādu divdomību šajā ziņā.

103 Proti, kā izriet no Sorijas lēmuma preambulas 58. apsvēruma, Komisija ir skaidri atzinusi, ka šajā lēmumā minētais pasākums patērētājiem ļauj iegādāties jebkura veida dekodētāju subsīdijas dēļ, kas piešķirama neatkarīgi no tehnoloģiskās platformas,

kuru patērētājs izlems izmantot (zemes, kabeļa, satelīta vai platjoslas interneta). Tādējādi tā skaidri secināja, ka ar minēto pasākumu tika ievērots tehnoloģiskās neitralitātes princips.

104 Turklāt Vispārējā tiesa konstatē, — kā apgalvoja Komisija, prasītājai neiebilstot, — ka Komisija pirms Sorijas lēmuma pieņemšanas pārbaudīja, vai minētais pasākums atbilst tehnoloģiskās neitralitātes kritērijam. Tādējādi no atbildes raksta uz repliku pielikumā nosūtītās vēstules izriet, ka, atbildot uz attiecīgu Komisijas pieprasījumu, Spānijas iestādes 2007. gada 23. jūlija vēstulē skaidri apstiprināja, ka pārraides veids nav viens no subsīdijas piešķiršanas kritērijiem, tādēļ bija "iespējams subsidēt dekodētājus, kas izmantojami zemes ciparu televīzijai, kabeļapraidi [vai] apraidi pa satelītu [..]".

105 Ņemot vērā iepriekš minētos konstatējumus, ir jāuzskata, ka atšķirībā no attiecīgā pasākuma Sorijas lēmumā minēto pasākumu varēja izmantot visas ciparu televīzijas pārraides tehnoloģijas. Tādējādi, tā kā apstrīdētā lēmuma pamatā un Sorijas lēmuma pamatā esošie fakti ir acīmredzami atšķirīgi, prasītāja nevar salīdzināt secinājumus, kurus Komisija izdarīja minētajos lēmumos, un secināt, ka apstrīdētais lēmums ir patvaļīgi pieņemts. Tādēļ kā nepamatots ir jānoraida arguments par apstrīdētā lēmuma patvaļīgo raksturu, ņemot vērā Sorijas lēmumu.

106 Piektkārt, attiecībā uz argumentu par to, ka neesot pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes pret ciparu apraidītājiem princips, un to, ka katrā ziņā iespējamais pārkāpums ir objektīvi pamatots, ir jākonstatē tālāk minētais.

107 No vienas puses, attiecībā uz prasītājas apgalvojumu, ka satelītu platforma nav skaidri iekļauta attiecīgā pasākuma piemērošanas jomā tieši tādēļ, ka nepastāvēja šāda veida

piedāvājums, kas būtu balstīts uz atvērto standartu, kā arī nebija ne mazākās iespējas, ka šāds piedāvājums parādīsies īsajā laika posmā, kad attiecīgais pasākums bija piemērojams, tāpat kā apstrīdētā lēmuma preambulas 164. apsvērumā apgalvoja Komisija, ir jāteic, ka Komisija, prasītājai neiebilstot, konstatēja, ka tikai 2004. gadā līdz 2005. gada pirmajiem mēnešiem *Sky Italia* bija uzsākusi sarunas par "slēgto" tehnoloģiju standartiem. Līdz ar to Vispārējā tiesa uzskata, ka Komisija tajā pašā apstrīdētā lēmuma preambulas apsvērumā no tā pamatoti secināja, ka *Sky Italia* varēja izdarīt citādu izvēli, ja attiecīgais pasākums attiektos arī uz satelītu platformām.

108 No otras puses, attiecībā uz prasītājas apgalvojumu, atbilstoši kuram satelītu televīzijas tirgum ir raksturīgs tas, ka pastāv uzņēmums, proti, *Sky Italia*, kuram faktiski ir monopols, kas varēja kavēt piekļuvi tirgum, ir jāatzīst, ka tam nav nozīmes, izvērtējot, vai savukārt attiecīgais pasākums izkropļo vai draud izkropļot konkurenci attiecīgajā tirgū.

109 Sestkārt, attiecībā uz prasītājas argumentu par to, ka Komisija it kā pārkāpusi tiesiskās drošības principu, no apstrīdētā lēmuma izriet, ka tas ir acīmredzami nepamatots. Proti, no apstrīdētā lēmuma, tostarp tā preambulas 104., 135. un 140. apsvēruma, skaidri izriet, ka attiecīgā pasākuma nesaderīgums ir cieši saistīts ar tehnoloģiskās neitralitātes principa pārkāpumu. Turklāt Vispārējā tiesa konstatē, ka no apstrīdētā lēmuma preambulas 36. apsvēruma izriet, ko prasītāja neapstrīd, ka lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu Komisija izteica šaubas par to, ka tehnoloģiskās neitralitātes princips neesot pārkāpts ar attiecīgo pasākumu.

110 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, pirmā pamata ceturtā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

111 Līdz ar to, ņemot vērā secinājumus, kas izdarīti šā sprieduma 68., 79., 85. un 110. punktā, pirmais pamats ir jānoraida kopumā kā nepamatots.

Par otro pamatu, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā un acīmredzamu kļūdu tiesību piemērošanā, kuras pieļautas, izvērtējot attiecīgā pasākuma saderību ar kopējo tirgu atbilstoši EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktam

Par prasības pieteikuma 93.–96. punktā izklāstīto argumentu pieņemamību

— Lietas dalībnieku argumenti

112 Komisija, ko atbalsta *Sky Italia*, uzskata, ka prasītājas prasības pieteikuma 93.–96. punktā izklāstītie argumenti nav skaidri. Proti, prasītāja tikai vispārīgi atsaucas uz savu analīzi par atbalsta neesamību. Turklāt to faktoru saraksts, kurus, pēc prasītājas domām, Komisija nav ņēmusi vērā, attiecoties uz jautājumu par to, vai pastāv valsts atbalsts, nevis par to, vai tas ir saderīgs ar kopējo tirgu. Tāpat prasītāja nav sniegusi nekādus skaidrojumus par norādītajiem faktoriem un nav precizējusi, kādā veidā argumenti attiecas uz vērtējumu, kas ir jāveic saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktu. Šo iemeslu dēļ prasītājas prasības pieteikuma 93.–96. punktā izklāstītie argumenti ir jānoraida kā nepieņemami.

113 Prasītāja apgalvo, ka, pat ja analīzes atšķiras atkarībā no tā, vai jautājums ir par atbalsta pastāvēšanu vai par tā saderīgumu, tomēr tās esot tehniski saistītas. Līdz ar to argumenti par atbalstu pamatojot pamatus par atcelšanu, kas attiecas uz atbilstību, un tas neietekmējot to pieņemamību.

— Vispārējās tiesas vērtējums

114 Pirmkārt, prasības pieteikuma 93.–96. punktā prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, piemērojot EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktu. Šajā ziņā tā atsaucas uz savu analīzi par atbalsta neesamību. Turklāt tā apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija nav analizējusi attiecīgā pasākuma ekonomisko kontekstu. Komisija neesot norādījusi, pirmkārt, ka attiecīgais pasākums paredzēja subsīdijas, lai veicinātu Savienības atbalstīto tehnoloģiju, proti, atvērto tehnoloģiju, kas nodrošina sadarbspēju un interaktivitāti, otrkārt, ka subsīdijas atbilst papildu izmaksām, ko rada šī tehnoloģija, treškārt, ka subsīdijas atbilst Savienības rekomendācijām un, ceturtkārt, ka subsīdijas nav sniegušas ekonomiskās priekšrocības. Visbeidzot, Komisija neesot ņēmusi vērā, ka patiesā konkurences izkropļošana tirgū notika slēgtajiem standartiem labvēlīgas politikas dēļ, atšķirības starp atvērtajiem un slēgtajiem standartiem dēļ un tādēļ, ka subsīdijas kompensēja izmaksas, kas bija saistītas ar likumā paredzēto pienākumu izpildi.

115 Otrkārt, prasības pieteikuma 93.–96. punktā izklāstītajos skaidrojumos, kas pārņemti 3.2. virsraksta a) punktā "Atbildētāja ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā", ir nevis iekļauti argumenti otrā pamata pamatojumam, bet gan argumenti, kas izklāstīti otrā pamata triju daļu pamatojumam un kuri ir izklāstīti 3.2. virsraksta b) punktā "Atbildētāja ir pārsniegusi savu izvērtēšanas pilnvaru robežas un pieļāvusi acīmredzamu kļūdu faktu situācijas vērtējumā, secinot, ka [attiecīgais] pasākums bija nesaderīgs ar kopējo tirgu".

116 Tādējādi prasības pieteikuma 96. punktā, kas atrodas pirms 3.2. virsraksta b) punkta, prasītāja apgalvo, ka, neveicot ekonomiskā konteksta pareizu analīzi, Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu attiecīgā pasākuma vērtējumā un tātad arī acīmredzamu kļūdu, secinot, ka minētais pasākums bija nesaderīgs ar kopējo tirgu.

117 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka ir jānoraida kā nepieņemama Komisijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību attiecībā uz apgalvotajiem argumentiem, kas izklāstīti prasības pieteikuma 93.–96. punktā.

Par otrā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz kļūdu secinājumā, atbilstoši kuram attiecīgais pasākums nepalīdz novērst tirgus nepareizo darbību

— Lietas dalībnieku argumenti

118 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā un nav pietiekoši izpētījusi attiecīgo tirgu, secinot, ka attiecīgais pasākums neatbilst EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktam četru tālāk minēto iemeslu dēļ.

119 Pirmkārt, tā apstrīd secinājumu apstrīdētajā lēmumā, atbilstoši kuram saistoša datuma ciparošanai dēļ attiecīgais pasākums ir nepiemērots. Šis secinājums ne tikai esot pretrunā Komisijas nostājai, kuru tā ieņēma agrākajos lēmumos zemes ciparu televīzijas jomā, bet arī pierādot, ka Komisija nav pienācīgi novērtējusi, ka pastāv tirgus nepareiza darbība, kas ir saistīta ar koordinācijas problēmu starp tirgus dalībniekiem.

120 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka attiecīgais pasākums ir uzskatams par kompensāciju par ciparošanas izmaksām, kuras patērētājiem ir jāsedz, lai iegūtu atvērtas tehnoloģijas dekodētāju, kas nodrošina sadarbspēju un interaktivitāti.

121 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā nav atzīts, ka pastāv tādi traucējumi kā tirgus nepareiza darbība. Šajā ziņā apstrīdētajā lēmumā Komisija esot patvaļīgi un bez jebkāda objektīva pamatojuma secinājusi, ka ir normāli, ka zemes apraidītāji subsidē atvērtas tehnoloģijas dekodētājus un tādēļ sedz parazitēšanas izmaksas. Tomēr prasītājai neesot nekādas intereses subsidēt dekodētājus konkurentu labā, jo tā varēja viegli turpināt izmantot analogo tirgu.

122 Turklāt Komisija neesot ņēmusi vērā, ka attiecīgais pasākums neizkropļo konkurenci, bet drīzāk iedrošina izmantot atvērtos standartus un veicina interaktivitāti atbilstoši Savienības rekomendācijām. Turklāt, atsaucoties uz A.8. pielikumu, prasītāja apgalvo, ka Komisija nav sapratusi attiecīgā tirgus tiesisko kontekstu un attīstību. Visbeidzot prasītāja kritizē faktu, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija nav arī ņēmusi vērā izmaksas, kuras ir saistītas ar neskaidrībām tiesiskajā regulējumā, kas joprojām pastāv attiecībā uz frekvenču piešķiršanu, un uzskata, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, apstrīdētā lēmuma preambulas 157. apsvērumā apgalvojot, ka analogas televīzijas koncesijas tika piešķirtas, neizmantojot iepirkuma procedūru un nenosakot termiņus.

123 Ceturtkārt, prasītāja pārmet Komisijai, ka tā nebija spējīga pierādīt, kādēļ attiecīgais pasākums neveicina inovāciju, lai arī tā atzina, ka minētais pasākums ir ļāvis samazināt dekodētāju, kas piedāvā interaktivitāti, cenu, to pielīdzinot pamata dekodētāju cenas līmenim.

124 Komisija apgalvo, ka prasītājas argumentācija ir acīmredzami kļūdaina un ir balstīta uz apstrīdētā lēmuma "deformētu" interpretāciju. Komisija esot skaidri atzinusi, ka attiecīgais pasākums varēja būt paredzēts kopīgo interešu mērķa sasniegšanai, proti, ciparošanai un pārejai uz atvērtajiem un interaktīvajiem standartiem šajā kontekstā. Turklāt tas, ka attiecīgais pasākums varēja ietekmēt dažus tirgus nepareizas darbības aspektus, neesot ticis kategoriski izslēgts. Tomēr neviens no šiem apsvērumiem neesot varējis pamatot satelītu platformas izslēgšanu no subsīdijas piemērošanas jomas.

— Vispārējās tiesas vērtējums

125 Pirmkārt, apstrīdot Komisijas vērtējumu, atbilstoši kuram subsīdijas ciparu dekodētāju iegādei nebija vajadzīgas, lai novērstu koordinācijas starp tirgus dalībniekiem problēmu, jo minēto problēmu jau novērsa saistoša datuma ciparošanai esamība, prasītāja atsaucas uz EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu. Lai atbalsts būtu saderīgs ar kopējo tirgu EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunkta izpratnē, tam ir jābūt kopīgo interešu mērķim un ir jābūt nepieciešamam un samērīgam ar šo mērķi. Kopīgo interešu mērķis, ko it kā cenšas sasniegt ar attiecīgo pasākumu, ir palīdzēt novērst tirgus nepareizu darbību, kurā it īpaši pastāv koordinācijas problēma starp tirgus dalībniekiem, kas ir ciparu apraides attīstības šķēršļa pamatā. Tomēr, pat nepastāvot vajadzībai izvērtēt, vai — kā apgalvo prasītāja — Komisija apstrīdētajā lēmumā ieņēma nostāju, kas atšķiras no iepriekšējos lēmumos zemes ciparu televīzijas jomā ieņemtās, Vispārējā tiesa uzskata, ka šajā gadījumā datuma, kas paredzēts ciparošanai, saistošais raksturs var atrisināt koordinācijas starp dalībniekiem problēmu, tādējādi subsīdija ciparu dekodētāju iegādei nebija vajadzīga.

126 Proti, kā apstrīdētā lēmuma preambulas 146. apsvērumā uzsvēra Komisija, televīzijas apraidītājiem, kas jau darbojas tirgū, bija jāuztver likumīga datuma noteikšana pārraižu analogā veidā izbeigšanai kā konstatēts fakts un līdz ar to bija jāuzsāk attīstīt jaunas tirdzniecības stratēģijas. Katrā ziņā, kā atzīmēts apstrīdētā lēmuma preambulas 147. apsvērumā, ņemot vērā Itālijas zemes televīzijas tirgus lielo izmēru, risks, ka netiek sasniegta patērētāju kritiskā masa kā sekas koordinācijas starp dalībniekiem problēmai, nav tik liels, lai uzņēmēji nevarētu ar to tikt galā. Tādējādi ir jānoraida prasītājas arguments.

127 Otrkārt, attiecībā uz argumentu par to, ka attiecīgais pasākums ir uzskatāms par kompensāciju patērētajiem, ir jāteic, — kā apstrīdētā lēmuma preambulas 148. apsvērumā uzsvēra Komisija — ka lai arī šis arguments attaisno atbalstu patērētājiem, tas tomēr neattaisno diskrimināciju pret dažādām platformām, jo nav jāvada patērētāji vienas ciparu platformas virzienā, kā tas ir attiecīgā pasākuma gadījumā. Tādēļ arguments ir jānoraida kā nepamatots.

128 Treškārt, prasītājas apgalvojums, atbilstoši kuram Komisija apstrīdētajā lēmumā nav atzinusi, ka pastāv tādi traucējumi kā tirgus nepareiza darbība, nav precīzs. Proti, apstrīdētā lēmuma preambulas 160. apsvērumā Komisija skaidri atzīst, ka pastāv traucējumi, kas ir saistīti ar ciparošanu, kā arī parazitēšanas problēmas, kas tādēļ var rasties. Tomēr, kā šajā pašā apsvērumā uzsver Komisija, šādi apstākļi nevar pamatot to, ka attiecīgais pasākums ir selektīvi veltīts zemes televīzijai un izslēdz satelītu platformu. Līdz ar to arguments ir jānoraida kā nepamatots.

129 Ceturtkārt, prasītājas arguments par to, ka Komisija nav spējīga pierādīt, ka attiecīgais pasākums neveicina inovāciju, ir jānoraida šo pašu iemeslu dēļ. Komisija, protams, apstrīdētā lēmuma preambulas 162. apsvērumā ir skaidri atzinusi, ka attiecīgā

pasākuma rezultātā interaktīvu dekodētāju cena tuvinās vienkāršāku modeļu, kuri nav pielāgoti interaktīvu pakalpojumu sniegšanai, cenai. Tomēr, pat ja attiecīgais pasākums ar interaktīvu un sadarbspējīgu dekodētāju palīdzību veicina inovāciju, tomēr, kā izriet no šā sprieduma 57. un 60. punkta, šāda veicināšana nevar pamatot satelītu platformas izslēgšanu no attiecīgā pasākuma piemērojamības.

130 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par otrā pamata otro daļu, kas attiecas uz kļūdu secinājumā, atbilstoši kuram attiecīgais pasākums nebija nedz vajadzīgs, nedz samērīgs instruments tirgus nepareizas darbības novēršanai

— Lietas dalībnieku argumenti

131 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, secinādama, ka attiecīgais pasākums nebija nedz vajadzīgs, nedz samērīgs instruments tirgus nepareizas darbības novēršanai. It īpaši attiecībā uz pasākuma samērīgumu prasītāja apgalvo, pirmkārt, ka pasākums bija saistīts tikai ar papildu izmaksām par sadarbspēju un interaktivitāti, kā arī ar izmaksām, ko tā konkrēti sedza, izpildot likumiskos

pienākumus, un, otrkārt, ka minētajam pasākumam bija noteikts termiņš, kas beidzās 2005. gada 1. decembrī.

132 Komisija apgalvo, ka prasītājas argumenti ir jānoraida kā nepamatoti, ņemt vērā, ka tajos nav ņemts vērā tehnoloģiskās neitralitātes princips.

— Vispārējās tiesas vērtējums

133 Pat pieņemot, ka prasītājas apgalvojumi, atbilstoši kuriem attiecīgais pasākums bija vajadzīgs un samērīgs, lai novērstu tirgus nepareizu darbību, ir pareizi, tomēr šis apstāklis nevar pamatot satelītu apraidītāju izslēgšanu no minētā pasākuma piemērojamības.

134 Ņemot vērā, ka tieši tehnoloģiskās neitralitātes trūkuma dēļ Komisija uzskatīja, ka atbalsts nav saderīgs ar kopējo tirgu, ir jānoraida argumenti, kas izklāstīti otrā pamata otrās daļas pamatojumam.

135 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu, kas attiecas uz EKL 253. panta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

136 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots un ka tādēļ tas ir pretrunā EKL 253. pantam — gan attiecībā uz valsts atbalsta pastāvēšanu, gan attiecībā uz tā saderību ar kopējo tirgu.

137 Attiecībā uz atbalsta pastāvēšanu prasītāja tostarp pārmet Komisijai, ka tā nav izskaidrojusi konkurences kopējā tirgū izkropļojumu vai izkropļošanas draudu patieso cēloni. Proti, pirmkārt, Komisija neesot vispirms pareizi aprakstījusi attiecīgo tirgu, nedz arī situāciju minētajā tirgū. Otrkārt, Komisija apstrīdētajā lēmumā neesot izvērtējusi jautājumu par to, vai izkropļojums bija pastāvošs vai iespējams. Turklāt Komisija neesot pamatojusi, kādēļ tā neiekļāva dekodētāju ražotājus attiecīgā pasākuma tiesību saņēmēju kategorijā. Visbeidzot, tā neesot pietiekami pamatojusi apgalvoto audiences izveidošanu, kā arī apgalvoto iekļūšanu maksas televīzijas tirgū ar zemākām izmaksām.

138 Attiecībā uz analīzi par attiecīgā pasākuma iespējamo saderību ar kopējo tirgu esot jāteic, ka apstrīdētajā lēmumā neesot precizēts, vai problēmu rada tas, ka tehnoloģiskās neitralitātes princips it kā nav ievērots, vai arī apgalvotā iespēja iekļūt maksas televīzijas tirgū ar zemākām izmaksām.

139 Komisija, ko atbalsta *Sky Italia*, uzskata, ka tās lēmums ir pietiekami pamatots un atbilst EKL 253. panta prasībām.

Vispārējās tiesas vērtējums

140 Ir jāatgādina, pirmkārt, ka saskaņā ar judikatūru pamats, kas attiecas uz EKL 253. panta pārkāpumu, atšķiras no pamata, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Proti, ja pirmais pamats, kas attiecas uz pamatojuma trūkumu vai nepietiekamību, nozīmē būtisku formas prasību pārkāpumu un ir absolūts pamats, kas tiesai ir jāizskata, tad otrais pamats, kas attiecas uz lēmuma likumību, nozīmē ar Līguma piemērošanu saistītās tiesību normas pārkāpumu, un tiesa to var izskatīt vienīgi pēc prasītāja lūguma. Jautājums par pienākumu norādīt pamatojumu tādējādi atšķiras no jautājuma par pamatojuma pamatotību (Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-367/95 P Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 67. punkts).

141 Otrkārt, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pamatojumā ir skaidri un viennozīmīgi jānoraida iestādes iemesli, lai tie ļautu, pirmkārt, ieinteresētajām personām zināt veikto pasākumu pamatojumu, lai varētu aizstāvēt savas tiesības un pārbaudīt, vai lēmums ir pamatots, un, otrkārt, Kopienu tiesai veikt savu likumības pārbaudi (iepriekš 140. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, 63. punkts; Pirmās instances tiesas 2003. gada 6. marta spriedums apvienotajās lietās T-228/99 un T-233/99 *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, *Recueil*, II-435. lpp., 278. punkts, un 2004. gada 14. janvāra spriedums lietā T-109/01 *Fleuren Compost*/Komisija, *Recueil*, II-127. lpp., 119. punkts).

142 Turklāt pamatojumā nav jābūt norādītiem visiem attiecīgajiem faktiskajiem un tiesību apstākļiem, jo jautājums par to, vai akta pamatojums atbilst EKL 253. panta prasībām, ir jāizvērtē ne tikai attiecībā uz tā formulējumu, bet arī kontekstu, kā arī attiecībā uz visiem konkrēto jautājumu reglamentējošiem tiesību noteikumiem (Tiesas 2001. gada 22. marta spriedums lietā C-17/99 Francija/Komisija, *Recueil*, I-2481. lpp., 36. punkts; Pirmās instances tiesas 2000. gada 15. jūnija spriedums apvienotajās lietās T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, no T-600/97 līdz T-607/97, T-1/98, no T-3/98 līdz T-6/98 un T-23/98 *Alzetta* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2319. lpp., 175. punkts, un iepriekš 141. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, 279. punkts).

143 It īpaši Komisijai nav jāizsaka viedoklis par visiem argumentiem, ko tai iesniedz ieinteresētās personas — tai ir pietiekami norādīt faktus un juridiskus apsvērumus, kam ir būtiska nozīme lēmuma loģikā (Pirmās instances tiesas 1995. gada 8. jūnija spriedums lietā T-459/93 *Siemens*/Komisija, *Recueil*, II-1675. lpp., 31. punkts, un iepriekš 141. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, 280. punkts). Tādējādi Tiesa jau ir spriedusi, ka Komisijai nav pienākuma ieņemt nostāju par informāciju, kas acīmredzami neattiecas uz lietu, kurai nav nozīmes, vai kas ir skaidri otršķirīga (iepriekš 140. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, 64. punkts).

144 Treškārt, pienākuma norādīt pamatojumu piemērošana atbalsta kvalifikācijai nozīmē, ka ir jābūt norādītiem iemesliem, kāpēc Komisija uzskata, ka attiecīgajam pasākumam ir piemērojams EKL 87. panta 1. punkts (iepriekš 141. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, 281. punkts).

145 Ceturtkārt, attiecībā uz to, vai konkurence kopējā tirgū tiek izkropļota, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai arī Komisijai ir pienākums lēmuma pamatojumā minēt vismaz apstākļus, kādos atbalsts ir piešķirts, ja tie ļauj pierādīt, ka atbalsts var iespaidot tirdzniecību starp dalībvalstīm un izkropļot vai mēģināt izkropļot

konkurenci, Komisijai tomēr nav jāveic attiecīgo tirgu patiesās situācijas ekonomiskā analīze, uzņēmumu, kuri saņem atbalstu, tirgus daļu analīze, konkurējošo uzņēmumu stāvokļa un tirdzniecības plūsmas starp dalībvalstīm analīze. Turklāt nelikumīgi piešķirtu atbalstu gadījumā Komisijai nav jāpierāda atbalstu reālā ietekme uz konkurenci un tirdzniecību starp dalībvalstīm. Proti, ja tas tā būtu, šāds pienākums nozīmētu, ka dalībvalstīm, kuras piešķir nelikumīgus atbalstus, būtu priekšrocības, salīdzinot ar tām, kas paziņo par atbalsta projektu (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2000. gada 29. septembra spriedumu lietā T-55/99 *CETM*/Komisija, *Recueil*, II-3207. lpp., 100., 102. un 103. punkts; 2002. gada 11. jūlija spriedumu lietā T-152/99 *HAMSA*/Komisija, *Recueil*, II-3049. lpp., 225. punkts, un 2004. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-198/01 *Technische Glaswerke Ilmenau*/Komisija, Krājums, II-2717. lpp., 215. punkts).

146 It īpaši Komisijai pietiek pierādīt, ka strīdīgais atbalsts var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm un izkropļo vai draud izkropļot konkurenci, un nav jānosaka konkrētais tirgus (skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 6. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-304/04 un T-316/04 Itālija un *Wam*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 64. punkts, un 2009. gada 11. februāra spriedumu lietā T-25/07 *Iride* un *Iride Energia*/Komisija, Krājums, I-245. lpp., 109. punkts un tajā minētā judikatūra).

147 Ņemot vērā šo judikatūru, ir jāizvērtē, vai šajā gadījumā Komisija ir pietiekami pamatojusi apstrīdēto lēmumu.

148 Vispirms attiecībā uz argumentu par apstrīdētā lēmuma nepietiekamu pamatotību saistībā ar konkurences izkropļošanas vai izkropļošanas draudu pastāvēšanas pierādīšanu Vispārējā tiesa norāda, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 102.–114. apsvērumā Komisija izvērtē attiecīgā pasākuma ietekmi uz konkurenci un uz tirdzniecību starp dalībvalstīm.

149 Pirmkārt, attiecībā uz attiecīgā pasākuma ietekmi uz konkurenci ir jāteic, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 102.–111. apsvērumā Komisija izvērtēja attiecīgā pasākuma ietekmi uz konkurenci attiecībā uz apraidītājiem. Tādējādi Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 105. apsvērumā norādīja, ka vēlas saglabāt savu nostāju, kas tika izteikta lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu, proti, ka priekšrocība, kas piešķirta zemes tīklu apraidītājiem un operatoriem, radīja nelabvēlīgus apstākļus apraidītājiem, kuri izmanto citas platformas.

150 Lai pamatotu savu nostāju šajā ziņā un lai tādējādi atbilstoši EKL 87. panta 1. punktam pierādītu, ka attiecīgais pasākums draud izkropļot konkurenci, piešķirot selektīvu priekšrocību, Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 106. apsvērumā uzskatīja, ka pastāv zināma aizstājamības pakāpe starp maksas zemes ciparu televīzijas piedāvājumu un maksas televīzijas, kas ir pieejama satelīta platformā, piedāvājumu. Šādos apstākļos tā secināja, ka, kad "zemes ciparu platforma būs sekmīgi sākusi un izveidojusi maksas televīzijas pakalpojumus arī subsidēto dekodētāju dēļ, tā varēs konkurēt ar līdzīgiem alternatīvās platformās sniegtiem pakalpojumiem".

151 Vispārīgi Vispārējā tiesa konstatē, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 107. apsvērumā Komisija ir centusies pamatot savu secinājumu, pamatojoties uz konstatēto attīstību citās dalībvalstīs.

152 Turklāt apstrīdētā lēmuma preambulas 109. apsvērumā tā atgādināja, ka *Autorità garante della concorrenza e del mercato* (Konkurences un tirgus garantijas iestāde) pati uzskatīja, ka apraidītāji, kas izmanto citus platformu veidus, var tikt uzskatīti par iespējamiem konkurentiem Itālijas maksas televīzijas tirgū.

153 Turklāt apstrīdētā lēmuma preambulas 111. apsvērumā Komisija, pirmkārt, atsaucas uz pētījumu, kas netieši apstiprina, ka piekļuve maksas televīzijas tirgum ar samazinātām izmaksām izkropļo konkurenci, un, otrkārt, norāda, ka *Sky Italia* iesniegtie dati arī sliecas pamatot viedokli, atbilstoši kuram pastāv zināma konkurence maksas televīzijas tirgū.

154 Visbeidzot ir jāteic, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 108. apsvērumā Komisija it īpaši uzstāja, ka attiecīgais pasākums tika piešķirts kritiskajā posmā, proti, brīdī, kad daudziem analogās zemes televīzijas skatītājiem bija jāsaskaras ar pāreju uz ciparu televīziju un vajadzēja izvēlēties starp ieguldījumiem ierīcē satelītu vai zemes pārraides uztveršanai.

155 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Komisija nav pārkāpusi savu pienākumu norādīt pamatojumu attiecībā uz attiecīgā pasākuma ietekmi uz konkurenci.

156 Otrkārt, attiecībā uz attiecīgā pasākuma ietekmi uz tirdzniecību starp dalībvalstīm: no apstrīdētā lēmuma preambulas 113. un 114. apsvēruma izriet, ka Komisija uzskatīja, ka radioapraides un tīkla pakalpojumu tirgi ir atvērti starptautiskai konkurencei un ka, tā kā daži tīkla operatori vai daži apraidītāji selektīvi tiek atbalstīti, konkurence tiek izkropļota par sliktu uzņēmējiem, kuri varētu nākt no citām dalībvalstīm. Tādējādi Komisija secināja, ka attiecīgais pasākums ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm.

157 Ņemot vērā šā sprieduma 145. un 146. punktā atgādināto judikatūru, ir jāuzskata, ka Komisija ir pienācīgi pamatojusi apstrīdēto lēmumu saistībā ar jautājumu par to, vai attiecīgais pasākums var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm.

158 Turklāt, pat pieņemot, ka prasītāja ir vispārīgāk vēlējusies apgalvot, ka ir pārkāpts EKL 253. pants, Komisijai apstrīdētajā lēmumā kvalificējot attiecīgo pasākumu kā valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, Vispārējā tiesa norāda, ka minētajā lēmumā Komisija izvērtēja, vai ir ievēroti visi šajā tiesību normā paredzētie nosacījumi. Proti, pirmkārt, apstrīdētā lēmuma preambulas 80. apsvērumā tā izvērtēja, vai attiecīgais pasākums tika veikts, izmantojot valsts resursus. Otrkārt, apstrīdētā lēmuma preambulas 81.–101. apsvērumā tā izvērtēja, vai attiecīgais pasākums saņēmējiem sniedz selektīvu ekonomisku priekšrocību. Treškārt, apstrīdētā lēmuma preambulas 102.–112. apsvērumā tā noteica, vai attiecīgais pasākums izkropļo vai draud izkropļot konkurenci. Visbeidzot, ceturtkārt, apstrīdētā lēmuma preambulas 113. un 114. apsvērumā Komisija izvērtēja, vai attiecīgais pasākums var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm.

159 Kā otro aspektu prasītāja pārmet Komisijai, ka tā apstrīdētajā lēmumā neesot precizējusi, vai iemesls, kādēļ tā atzina attiecīgo pasākumu par nesaderīgu ar kopējo tirgu, bija saistīts ar tehnoloģiskās neitralitātes kritērija neievērošanu vai ar apgalvoto maksas televīzijas ienākšanu ar zemākām izmaksām. Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka, kā Vispārējā tiesa jau nosprieda šā sprieduma 109. punktā, no apstrīdētā lēmuma, tostarp tā preambulas 104., 135. un 140. apsvēruma, skaidri izriet, ka attiecīgā pasākuma nesaderība ir cieši saistīta ar tehnoloģiskās neitralitātes principa pārkāpumu un ka lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu Komisija izteica šaubas par ar attiecīgo pasākumu veiktā tehnoloģiskās neitralitātes principa pārkāpuma lietderību. Tādējādi tāpat arī šis arguments ir jānoraida kā nepamatots.

160 Treškārt, attiecībā uz dekodētāju ražotāju stāvokli Komisija no juridiskā viedokļa pietiekami pamatoja apstrīdēto lēmumu. Proti, attiecībā uz valsts atbalsta pastāvēšanu apstrīdētā lēmuma preambulas 120.–123. apsvērumā Komisija — pēc tam, kad tā atgādināja par šaubām, kuras tā izteica lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu, — konstatēja, ka nav iespējams pilnībā izslēgt, ka pastāv konkurences izkropļošana dekodētāju ražotāju līmenī. Tomēr tā piebilda, ka attiecīgais pasākums attiecībā pret šiem ražotājiem katrā ziņā bija saderīgs ar kopējo tirgu. Šajā

ziņā apstrīdētā lēmuma preambulas 168. apsvērumā Komisija apgalvoja, ka attiecīgais pasākums bija uzskatāms par vajadzīgu un samērīgu kopējo interešu mērķa sasniegšanai, ņemot vērā, ka visi dekodētāju ražotāji, tostarp tie, kas atrodas citās dalībvalstīs, varēja to izmantot.

161 Tādēļ ir jāuzskata, ka Komisija ir pienācīgi pamatojusi apstrīdēto lēmumu, uzskatīdama, ka attiecīgais pasākums, pirmkārt, ietilpst EKL 87. panta 1. punkta piemērošanas jomā, un, otrkārt, nav saderīgs ar EK līgumu.

162 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apstrīdētais lēmums atbilst EKL 253. panta prasībām. Tādēļ trešais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par ceturto pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 659/1999 14. panta, kā arī tiesiskās paļāvības un tiesiskās drošības principu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

163 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā ir pārkāpts Regulas Nr. 659/1999 14. pants, ciktāl tajā ir noteikts, ka Komisija neprasa atbalsta atgūšanu, ja tas būtu pretrunā kādam Kopienu tiesību vispārējam principam.

164 Pirmkārt, apstrīdētajā lēmumā esot pārkāpts tiesiskās paļāvības princips, jo ārkārtēji apstākļi esot likuši prasītājai domāt, ka attiecīgais pasākums nav valsts atbalsts.

165 Šajā ziņā prasītāja apgalvo, pirmkārt, ka tā esot likumīgi uzskatījusi, ka attiecīgais pasākums ietilpa ciparošanas veicināšanas politikā, kura bija Komisijai, ņemot vērā, ka Komisija sava 2004. gada 30. jūlija Paziņojuma COM(2004) 541, galīgā redakcija, par interaktīvu ciparu televīzijas pakalpojumu sadarbspēju (turpmāk tekstā — "Paziņojums") 3.4.2. punktā norādīja, ka tiešas subsīdijas patērētājiem ir pasākums, ar kura palīdzību dalībvalstis var veicināt to dekodētāju iegādi, kas nodrošina interaktivitāti un sadarbspēju, vēl jo vairāk tāpēc, ka šajā paziņojumā bija skaidra atsauce uz Itālijas subsīdijām.

166 Otrkārt, ņemot vērā, ka valsts atbalsta netiešo saņēmēju jēdziens vēl nebija skaidri definēts judikatūrā, neesot bijis sagaidāms, ka rūpīgs uzņēmējs likumīgi varētu saprast, ka tas ir ne tikai netiešs atbalsta, kurš ir paredzēts patērētājiem, saņēmējs, bet arī vienīgais saņēmējs, izslēdzot jebkuru citu iespējamo netiešo saņēmēju. Prasītāja šajā ziņā apgalvo, ka visus citus iespējamos saņēmējus tāpat esot bijis jāuzskata par netiešajiem saņēmējiem ar visām attiecīgajām sekām saistībā ar tā atgūšanu.

167 Kā otro aspektu prasītāja min, ka apstrīdētajā lēmumā tāpat ir pārkāpts tiesiskās drošības princips, jo aprēķina metode, kas piedāvāta apstrīdētā lēmuma preambulas 191.–205. apsvērumā un kas ir paredzēta, lai aprēķinātu atgūstamā atbalsta summu, neesot nedz efektīva, nedz pārskatāma, nedz piemērota. Pirmkārt, esot grūti, pat neiespējami noteikt tiešo vērtību vienam no šīs metodes parametriem, proti, to papildu skatītāju skaitam, kuri ir pieņēmuši maksas televīzijas piedāvājumu tikai attiecīgā pasākuma dēļ. Šajā ziņā Komisija neesot pierādījusi, ka klienti būtu iegādājušies

subsidētos dekodētājus, lai varētu piekļūt maksas televīzijas pakalpojumiem. Otrkārt, atbalsta, kā arī šā atbalsta interešu kvalifikāciju esot ārkārtīgi sarežģīti izvērtēt. Šajā ziņā Komisijai esot bijis vismaz jāizvērtē piedāvātais modelis un, iespējams, pat tas jāsalīdzina ar citiem iespējamajiem modeļiem — vēl jo vairāk tāpēc, ka neviens no lietas dalībniekiem nav varējis vienā vai otrā veidā aprēķināt apgalvoto atbalstu.

168 Komisija, ko atbalsta *Sky Italia*, uzskata, ka argumenti, ko izvirzīja prasītāja attiecībā uz atbalsta aprēķināšanas metodi, vairāk attiecas uz apstrīdētā lēmuma izpildes jomu nekā uz tā likumību. Līdz ar to tie esot jānoraida kā nepieņemami. Turklāt apstrīdētajā lēmumā esot ievērots Savienības tiesību vispārīgais tiesiskās aizsardzības un tiesiskās drošības principi. Tādēļ saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 14. pantu Komisijai esot bijis jāliek atgūt attiecīgo atbalstu.

Vispārējās tiesas vērtējums

169 Vispirms ir jāatgādina, ka nelikumīgi piešķirtā atbalsta atcelšana, paredzot tā atgūšanu, ir loģiskas sekas konstatējumam, ka tas ir nelikumīgs. Proti, valsts pienākums atcelt atbalstu, ko Komisija uzskata par nesaderīgu ar kopējo tirgu, ir paredzēts agrākā stāvokļa atjaunošanai (skat. Pirmās instances tiesas 2003. gada 5. augusta spriedumu apvienotajās lietās T-116/01 un T-118/01 *P & O European Ferries (Vizcaya)* un *Diputación Foral de Vizcaya*/Komisija, *Recueil*, II-2957. lpp., 223. punkts un tajā minētā judikatūra), liekot saņēmējam zaudēt priekšrocību, ko tas ir saņēmis, salīdzinājumā ar saviem konkurentiem (skat. Tiesas 2002. gada 7. marta spriedumu lietā C-310/99

Itālija/Komisija, *Recueil*, I-2289. lpp., 99. punkts, un 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-277/00 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-3925. lpp., 75. punkts un tajā minētā judikatūra).

170 Turpinājumā ir jāteic, ka saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 14. panta 1. punktu, kad nelikumīga atbalsta gadījumos tiek pieņemti negatīvi lēmumi, Komisija izlemj, ka attiecīgā dalībvalsts veic visus vajadzīgos pasākumus, lai atgūtu atbalstu no saņēmēja. Tomēr šajā pašā tiesību normā ir paredzēts, ka Komisija neprasa atbalsta atgūšanu, ja tas būtu pretrunā kādam Kopienu tiesību vispārējam principam.

171 Šajā lietā prasītāja apgalvo, ka atbalsta atgūšanas dēļ tiktu pārkāpts, pirmkārt, tiesiskās paļāvības princips un, otrkārt, tiesiskās drošības princips.

172 Pirmām kārtām attiecībā uz apgalvoto tiesiskās paļāvības principa pārkāpumu ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesības pieprasīt tiesiskās paļāvības aizsardzību, kas ir viens no pamatprincipiem, attiecas uz jebkuru privātpersonu, kas atrodas situācijā, no kuras izriet, ka administrācija, sniedzot precīzas garantijas, tam radīja pamatotu paļāvību. Šādas garantijas, lai arī kāda būtu to forma, sastāv no precīzas, beznosacījumu un saskaņotas informācijas no pilnvarotiem un ticamiem avotiem (Pirmās instances tiesas 1998. gada 21. jūlija spriedums apvienotajās lietās T-66/96 un T-221/97 *Mellett*/Tiesa, *Recueil FP*, I-A-449. un II-1305. lpp., 104. un 107. punkts). Turpretī neviens nevar atsaukties uz šī principa pārkāpumu, ja nav bijušas precīzas garantijas, ko sniegusi administrācija (Pirmās instances tiesas 2000. gada 18. janvāra spriedums lietā T-290/97 *Mehibas Dordtselaan*/Komisija, *Recueil*, II-15. lpp., 59. punkts, un 2003. gada 19. marta spriedums lietā T-273/01 *Innova Privat-Akademie*/Komisija, *Recueil*, II-1093. lpp., 26. punkts).

173 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valsts atbalstu jomā, tā kā valsts atbalsta kontrole, ko Komisija veic saskaņā ar EKL 88. pantu, ir obligāta, uzņēmumiem, kas saņem atbalstu, principā var rasties tiesiskā paļāvība par atbalsta likumību tikai tad, ja tas ir ticis piešķirts, ievērojot procedūru. Proti, rūpīgam uzņēmējam parasti būtu jāspēj pārliecināties par to, ka šī procedūra ir tikusi ievērota, pat ja attiecīgo valsti var vainot par lēmuma, ar ko piešķirts atbalsts, prettiesiskumu, jo tā atsaukšana ir pretrunā labas ticības principam (skat. Pirmās instances tiesas 2007. gada 12. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-239/04 un T-323/04 Itālija un *Brandt Italia*/Komisija, Krājums, II-3265. lpp., 154. punkts un tajā minētā judikatūra).

174 Tomēr prasītāja apgalvo, ka šajā gadījumā tās tiesisko paļāvību par attiecīgā pasākuma likumīgo raksturu esot pamatojuši divi ārkārtas apstākļi.

175 Pirmkārt, tā atsaucas uz Paziņojuma 3.4.2. punktu, kurā ir skaidra atsauce uz attiecīgo pasākumu, un norāda, ka dalībvalstis var piešķirt subsīdijas patēriņam.

176 Tomēr, pretēji prasītājas apgalvotajam, Paziņojuma 3.4.2. punktā iekļautais apgalvojums nav Komisijas garantija attiecīgā pasākuma likumībai. Tieši otrādi — ņemot vērā, ka Komisija minētajā punktā skaidri norāda, ka "šīm subsīdijām ir jābūt neitrālām no tehnoloģiskā viedokļa, par tām ir jāpaziņo un tām ir jāatbilst valsts atbalstiem piemērojamajiem noteikumiem", Paziņojums nav varējis radīt rūpīgam uzņēmējam pamatotas cerības uz to, ka attiecīgais pasākums ir saderīgs ar valsts atbalstiem piemērojamajiem noteikumiem. Proti, rūpīgam uzņēmējam bija jāzina, ne tikai ka attiecīgais pasākums nav neitrāls no tehnoloģiskā viedokļa, bet arī ka par to netika paziņots Komisijai un ka tas netika atļauts.

177 Otrkārt, prasītājas arguments, atbilstoši kuram atbalsta netieša forma tāpat ir ārkārtas apstāklis, kas varēja būt radījis tiesisko paļāvību, tāpat ir jānoraida. Proti, kā jebkuram rūpīgam uzņēmējam prasītājai bija jāzina, ka atbalsta netiešais raksturs nekādi neietekmē tā atgūšanu. Šajā ziņā it īpaši ir jāuzsver, ka, pretēji prasītājas pieņēmumiem, atbalsti patērētajiem ir labi izveidojusies atbalsta forma, kā tas izriet no EK līguma 87. panta 2. punkta a) apakšpunkta, par kuru ir jāpaziņo un kuru ir jāsaņem atļauja — kā par visām citām atbalsta formām — un kuras iespējamie saņēmēji ir netieši.

178 Tādēļ arguments par tiesiskās drošības principa pārkāpumu ir jānoraida kā nepamatots.

179 Otrām kārtām attiecībā uz apgalvoto tiesiskās drošības principa pārkāpumu ir jāteic, ka atbilstoši šim principam tiesību normām ir jābūt skaidrām un precīzām un tā mērķim ir jābūt nodrošināt, ka ir iespējams paredzēt tos gadījumus un juridiskās attiecības, kas ir saistītas ar Kopienu tiesībām (Tiesas 2005. gada 15. septembra spriedums lietā C-199/03 Īrija/Komisija, Krājums, I-8027. lpp., 69. punkts).

180 Šis princips esot ticis pārkāpts, jo, pirmkārt, ir grūti, pat neiespējami noteikt precīzu viena no apstrīdētajā lēmumā izklāstītās aprēķina metodes parametriem vērtību, proti, to papildu skatītāju skaitam, kuri ir pieņēmuši maksas televīzijas piedāvājumu tikai attiecīgā pasākuma dēļ, un, otrkārt, ir ļoti sarežģīti aprēķināt atbalstu un procentus.

181 Tomēr ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru neviens noteikums neparedz, ka Komisijai, liekot atgūt par ar kopējo tirgu nesaderīgu atzīto atbalstu, ir jānosaka precīza atgūstamā atbalsta summa. Proti, pietiek, ka Komisijas lēmumā ir norādes, kas tā adresātam pašam bez īpašām grūtībām ļauj noteikt šo summu (Tiesas 2005. gada 12. maija spriedums lietā C-415/03 Komisija/Grieķija, Krājums,

I-3875. lpp., 39. punkts; 2007. gada 18. oktobra spriedums lietā C-441/06 Komisija/Francija, Krājums, I-8887. lpp., 29. punkts, un 2008. gada 14. februāra spriedums lietā C-419/06 Komisija/Grieķija, 44. punkts).

182 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja nepastāv Kopienu tiesību noteikumi šajā jautājumā, tāda valsts atbalsta atgūšana, kas ir atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu, ir jāveic saskaņā ar valsts tiesībās paredzētajiem noteikumiem. Strīdu par šo īstenošanu var izskatīt tikai valsts tiesa (skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 31. maija spriedumu lietā T-354/99 *Kuwait Petroleum (Nederland)*/Komisija, Krājums, II-1475. lpp., 68. punkts un tajā minētā judikatūra).

183 Visbeidzot ir jāpiebilst, ka dalībvalsts pienākums aprēķināt precīzu atgūstamo atbalstu summu ietilpst plašākajā lojālās sadarbības pienākumā, kas savstarpēji saista Komisiju un dalībvalstis, īstenojot Līguma noteikumus valsts atbalstu jomā (iepriekš 69. punktā minētais spriedums lietā Nīderlande/Komisija, 91. punkts).

184 No šā sprieduma 181.–183. punktā minētās judikatūras izriet, ka valsts tiesai, ja tajā ir iesniegta lieta izskatīšanai, ir jāspriež par tā valsts atbalsta summu, ko ir likusi Komisija, vajadzības gadījumā — pēc prejudiciālu jautājumu uzdošanas Tiesai.

185 Līdz ar to prasītājas arguments par apgalvoto tiesiskās drošības principa pārkāpumu ir jānoraida kā nepamatots.

186 No šā sprieduma 178. un 185. punktā izdarītajiem secinājumiem izriet, ka ceturtais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

187 Nobeigumā, tā kā neviens no šīs prasības pamatojumam izvirzītajiem pamatiem nav pamatots, šī prasība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

188 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas un *Sky Italia* prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *Mediaset SpA* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas un *Sky Italia Srl* tiesāšanās izdevumus.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2010. gada 15. jūnijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture ..... II - 2349

Process un lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 2354

Par prasības pieteikuma A.8. pielikuma pieņemamību ..... II - 2355

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2355

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2356

Par prasības pieteikuma pielikumu, kas nav iztulkoti tiesvedības valodā, pieņemamību ..... II - 2358

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2358

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2359

Par pamatiem ..... II - 2361

Par pamata, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nosakot 2004. gada finanšu likuma 4. panta 1. punkta piemērošanas jomu, pieņemamību ..... II - 2362

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2362

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2363

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz EKL 87. panta 1. punkta pārkāpumu ..... II - 2364

Par pirmā pamata otro daļu, kas attiecas uz ekonomiskas priekšrocības neesamību ..... II - 2364

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2364

— Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2366

Par pirmā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz netieša saņēmēja jēdzienu ..... II - 2370

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2370

— Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2372

Par pirmā pamata trešo daļu, kas attiecas uz to, ka attiecīgajam pasākumam neesot selektīva rakstura ..... II - 2373

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2373

— Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2374

Par pirmā pamata ceturto daļu, kas attiecas uz konkurences izkropļojumu neesamību ..... II - 2375

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2375

— Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2379

Par otro pamatu, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā un acīmredzamu kļūdu tiesību piemērošanā, kuras pieļautas, izvērtējot attiecīgā pasākuma saderību ar kopējo tirgu atbilstoši EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktam ..... II - 2383

Par prasības pieteikuma 93.–96. punktā izklāstīto argumentu pieņemamību ..... II - 2383

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2383

— Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2384

Par otrā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz kļūdu secinājumā, atbilstoši kuram attiecīgais pasākums nepalīdz novērst tirgus nepareizo darbību ..... II - 2385

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2385

— Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2387

Par otrā pamata otro daļu, kas attiecas uz kļūdu secinājumā, atbilstoši kuram attiecīgais pasākums nebija nedz vajadzīgs, nedz samērīgs instruments tirgus nepareizas darbības novēršanai ..... II - 2389

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2389

— Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2390

Par trešo pamatu, kas attiecas uz EKL 253. panta pārkāpumu ..... II - 2391

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2391

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2392

Par ceturto pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 659/1999 14. panta, kā arī tiesiskās paļāvības un tiesiskās drošības principu pārkāpumu ..... II - 2398

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2398

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 2400

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 2405